

Giới thiệu Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá

Cô lạnh lùng, băng giá đúng như cái tên gọi Băng của cô. Cô đã trải qua một quá khứ đau buồn, từ nhỏ không có được tình yêu của cha mẹ. Cô phải tự lập cuộc sống của mình khi vừa mới 5 tuổi.

Cuộc sống của cô ra sao? Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tại một nơi nào đó ở Nhật Bản.

- Yuki, quần ta đang có lợi thế. Thừa thắng xông lên chứ? - Một cô gái có mái tóc dài đến hông, dựa lưng vào tường vừa nhìn đồng giấy tờ vừa nói.
- Giết! - Tiếng nói đó phát ra từ một cô gái mặc trên mình toàn quần áo màu đen, mắt chăm chú nhìn khẩu súng trong tay.
- Rồ! - Một đám người mặc toàn quần áo màu đen đang đánh nhau với một đám khác trông rất hỗn loạn đồng thanh.

Sau hơn 6 phút, đám người mặc quần áo đen nghe mệnh lệnh rồi đi về. Để lại những người vừa chiến đấu với họ nằm rải rác khắp sàn với những vũng máu đỏ chót. Băng Băng (tên Nhật: Yuki) lên chiếc xe máy của mình rồi phóng vèo đi chỉ để lại những vết khói mờ. Còn Phương Nhi (tên Nhật: Yoko - bạn thân của Băng) chỉ lắc nhẹ đầu rồi phóng xe theo đưa bạn.

Về đến nhà.

Căn biệt thự của tụi nó thật sự rất to. Cánh cửa sắt được sơn màu trắng, cong cong như cầu vồng, chiều cao là 2 mét rưỡi. Hàng rào quanh căn biệt thự cùng màu trắng được các cây leo chọn là địa điểm sinh sống. Từ cổng vào đến cửa được lát bằng đá. Vườn tụi nó để sân cỏ, cỏ rất chi là xanh tốt và mượt. Cánh cổng đột ngột mở ra, có vẻ căn biệt thự này hoàn toàn tự động. Bên trong nó rất là đẹp. Tường màu chủ đạo là màu trắng và đỏ. Sàn xanh dương, hơi trong suốt. Phòng của Băng và Nhi khá giống nhau. Nhi yêu thích màu đỏ nên căn phòng của cô chủ đạo là màu đỏ tươi. T.Băng thích màu trắng pha lê- tuyết và xanh dương nên căn phòng cô có màu khá lạnh lẽo. Sau khi thay đồ xong...

- Băng Băng ới ời~ - Nhi kêu.
- Gì? - Băng đang “sát hại” bàn phím laptop khi cô cứ đánh máy với tốc độ kinh hoàng này.
- Ngày mai ta sang Pháp chơi nhé! - Nhi hai mắt long sòng sọc nhìn Băng.
- Làm gì? - Cô không nhìn Nhi mà nói.
- Ra đây chơi chứ để làm gì? Đi mà~ - Nhi vẫn nũng nịu.
- Mai có việc, sang Việt Nam! - Băng nhìn dòng tin nhắn đã gửi cho cô 2 ngày trước trên điện thoại.
- Ồ, tao cũng nhớ quê. Sang đây cũng đc! - Nhi nhảy cẫng lên.
- Chuẩn bị đồ, ở lâu đấy! - Băng lúc này mới gấp cái laptop lại.
- Hả, tại sao? - Nhi khó hiểu nhìn Băng.
- Bang sắp điệt. Boss gọi tất cả trên thế giới về Việt Nam - Băng nhìn dòng chữ bên trong cuốn sổ trên tay.
- Ủ, bàn việc gì? - Nhi tò mò hỏi.
- Truyền ngôi.
- Vậy hả? Dù gì Boss cũng quá tuổi rồi nhĩ. Đem quà biếu ko?
- Chỉ cần mày vác xác đến! - Băng.
- Hứ! Được rồi! - Nhi hậm hực đi lên lầu tắm.

Sáng sớm hôm sau.

- Hời, sáng khoái con gà mái quá! Trên máy bay bị hành hạ khổ quá trời. – Nhi nhảy xuống máy bay, tay vươn lên thích thú.
- Khổ thân tôi có con bạn hâm – Băng nói khi vừa xuống máy bay. Băng mặc đồ kín đáo nên ko bị chú ý nhiều nếu ko chắc mấy trăm ánh mắt nhìn chăm chăm vào mắt. Nhi mặc đồ bình thường nhưng rất dễ thương, thu hút sự chú ý đông đảo của mọi người trong sân bay.
- Hừ, tao trả thêm chấp mày! Ê, taxi! – Nhi vẫy tay gọi taxi. Cả hai đi nhanh đến một căn nhà nhỏ hơn biệt thự của hai ng ở Nhật một chút. Nó khá khá giống với căn nhà ở bên Nhật, chỉ khác là căn nhà này có ban công thôi. Bên trong nhà, đồ đạc bọn nó đã chuyển sang đây từ hôm qua.
- Đến bang nhanh thôi! – Sau khi thay bộ quần áo màu đỏ tươi như máu, Nhi nhanh chân chạy xuống sân nhà.
- Ủ. – Dù thích màu trắng và xanh dương nhưng khi đi làm việc gì liên quan đến bang nhóm, Băng luôn mặc những bộ quần áo và đồ dùng màu đen. Hai cô nàng phóng xe nhanh đến bang.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ở bang đang có đánh nhau, khi Băng và Linh đến thì dừng hẳn. Bọn đàn em thì cúi đầu cung kính còn đám gây loạn thì e dè. Có một tên can đảm bước lên nói.

- Ái chà, có việc gì mà phải nhờ đến Yuki đệ Nhị và Yoko đệ Tam đến đây vậy? - Tên đó nói giọng chanh chua.
- Xử lí bọn mày! – Nhi nói, giọng lạnh đến đáng sợ làm tên kia dựng tóc gáy.
- Chúng tôi có làm gì đâu? Tại một tên trong bang hai người gây sự với chúng tôi nên... - Tên kia chưa nói hết câu thì T.Băng cắt lời bằng một câu hỏi.
- Thật? – Băng nói, nhìn về phía một cậu nhóc 14t. Cậu nhóc đó hiểu ý rồi nói.
- Hôm 19-6 đúng là có một người bên mình gây sự với bang họ... - Cậu nhóc nhìn vào một quyển sổ nói, tên kia nở nụ cười nhưng không bao lâu nó đã tắt vụt khi cậu nhóc đó nói tiếp.
- Người bên mình đã xin lỗi nhưng quân họ vẫn kéo cả bang sang đánh bang mình vào ngày ngày hôm sau. Quân bên họ thua nên đã rút lui. – Cậu nhóc vừa gập quyển sổ lại vừa nói.
- Chuyện cũ mà người vẫn lôi ra đc. Vui nhỉ? – Nhi nhìn tên đang ướt cả mồ hôi hột khắp áo.
- Sao hai người có thể tin lời của một đứa nhóc 14t? Giữa lời nói của tôi và một thằng nhóc 14t. Hai người thấy nên tin ai? - Dù rất hoảng nhưng tên đó vẫn còn đủ thông minh tìm lí do trốn tránh.
- Leo(tên thằng nhóc) – Băng nói rồi rút súng nhanh đến nỗi chẳng ai thấy cô cầm súng rồi bắn một phát ngay giữa trán. Tên kia nằm ngay xuống đất với một vùng máu đỏ tươi. Bọn kia sợ quá nên cũng rút lui.
- Sư tỉ vẫn đáng sợ như xưa nhỉ? – Leo đến bên Băng và Nhi.
- Ủ, con này máu lạnh quá trời. – Nhi phê phán.
- Tao ko bắn mày bắn! – T.Băng vừa nói vừa cất khẩu súng màu đen vào túi.
- Thôi mà hai tí, vào nghe tình hình bang đạo này đi! Đê“ rác” cho bọn kia lo! – Leo nói rồi lấy tay chỉ vào một căn phòng bạch. “Rác” ở đây ám chỉ xác tên xấu số Băng vừa bắn.
- Ủ, dọn cho sạch đó nha! Vương lại để mùi bốc lên thúi lăm. – Nhi dặn dò thêm.
- Vâng! – Đám đàn em đồng thanh.

Cả 3 người bước vào căn phòng bạch. Leo đến bên cánh cửa đen, ấn một hàng dài mã số. Cửa mở ra, bên trong không có gì nhiều ngoài 1 cái bàn và 1 tủ sách. Cậu quay cái bàn 90 độ thì một tầng hầm sau tủ sách hiện ra. Cả 3 đi vào đó. Trong đó có 1 bộ bàn ghế, xung quanh toàn màn hình camera và một số máy móc phức tạp. Còn có 1 tủ vũ khí tối tân, hiện đại mà chưa có ngoài thị trường.

- Đây, mời hai tí xem! – Leo đưa cho hai người một quyển sổ.

- Hà, đây là... - Nhi giật mình khi thấy thứ ở trong.
- Hôm nào? – Không để Nhi nói hết lời, Băng đã hỏi luôn
- Dạ, mới hôm qua! – Leo trả lời.
- Sớm nhỉ? – Nhi lên tiếng.
- Bang Kiku (hoa cúc) giúp! Nói cho mọi người biết, nhắc chuẩn bị vũ khí. Thư không nêu thời gian nên cẩn thận. – Băng nói một lèo rồi đứng dậy.
- Rồi!Biết rồi! – Leo và Yoko cùng nói.
- Giải tán! – Băng.

Thứ trong quyển sổ là thư khiêu chiến của bang Long Kì(vì là bang ở Việt nên cũng lấy tên Việt). Là bang mạnh thứ 2 trong thế giới ngầm. Bang Ice của Yuki đứng thứ nhất, bang Kiku của Yoko đứng thứ 3. Long Kì đang muốn chiếm ngai vàng và thấy thời cơ này thích hợp nên đã gửi thư thách đấu.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Leo đã đi lên trên để thông báo với toàn bộ anh em. Nhi cũng đi lên trên theo để kiểm chút thức ăn nhồi bụng. Trong tầng hầm giờ chỉ còn Băng. Cô đang loay hoay trong tủ đựng vũ khí để tìm vũ khí thích hợp thì... Bụp. Một chiếc túi vải màu nâu, có quai đeo khá nhỏ rơi xuống. Cô tò mò mở nắp túi ra, bên trong có hai khẩu súng lục màu đen tuyền, bên ngoài buộc 135 băng đạn bằng một sợi dây. Mỗi khẩu súng dài 16cm, không nặng lắm. Mỗi băng đạn dài 20cm gồm 20 viên đạn nhỏ 1cm, tính ra có 2700 viên đạn. túi dài 11cm rộng 6cm cao 17cm.

Băng cất 1 khẩu súng lại vào túi và mấy băng đạn cất vào chiếc túi to của cô. 1 viên đạn và 1 khẩu súng cô mang ra phòng nghiên cứu xem xét. Sau một hồi mở ra lắp vào. Băng thấy đây là một loại đạn hiếm, có lực nổ mạnh. Còn có một ít chất độc bên trong. Khẩu súng có lực bắn nhanh, 1560m/giây (chém hơi quá thì phải). Được làm bằng kim loại quý hiếm, không dễ bị ghi và hỏng hóc dù đã để mấy chục năm. Đây đúng là loại vũ khí cô yêu thích.

Sáng sớm.

Nhi và Băng sẽ phải ở đây vài tháng. Để việc học không bị gián đoạn, chiều tối hôm qua Leo đã nhập đơn xin học ở một trường gần đây mà danh tiếng. Sáng, Leo qua nhà hai cô nàng thông báo khi cả hai đã ăn sáng xong nhưng mắc phải một rắc rối nhỏ.

- Đi học? Bọn chị có nhất thiết phải đi học không? – Nhi nhìn Băng. Băng và Nhi rất giỏi từ khi còn tiểu học. Tuy mới ở độ tuổi lớp 10 nhưng hai cô đã có bằng đại học, bằng sư phạm, kinh doanh, tài chính, ...

- Tất nhiên là có chứ, đệ cũng học đó. Cả 3 học chung cho vui, có chỗ nào không hiểu đệ còn có hai sư tỉ thông minh giúp cho mà! Với lại hai tỉ đang tuổi đi học. Ko đi học thì ng ta nghĩ ngờ thì chết. – Leo nói, rồi đưa cho hai người cặp sách và đồng phục. Nói như thật, thằng Leo này tuy mới 14t thôi nhưng thông minh kinh khủng, có khi hơn cả hai “hai sư tỉ thông minh” của mình í chứ. – Trong cặp có đủ đồ dùng sách vở rồi, hai tỉ lên phòng thay đồng phục còn đi học!

- Ok!/Ừ – Nhi và Băng cùng nói rồi đi lên tầng.

Sau một lúc thay đồ, cả hai đã có mặt ở sân vườn. “Bác tài” Leo đã ngồi trong xe từ trước rồi và ra ám chỉ mời hai cô lên xe. Chiếc xe phi nhanh trên con đường vắng vẻ. Chả mấy chốc, cả 3 đã có mặt ở trường.

Khi Leo mới bước xuống, đã nhận được những sự “thăm hỏi” của hàng trăm cô nàng cùng lứa cũng như khác lứa. Nhưng dường như, sự nổi bật đã được thêm vào khi Nhi bước xuống. Hôm nay cô rất xinh, tóc thả buông xuống óng ả với màu vàng tươi. Đôi mắt long lanh màu xanh lá tươi sáng đẹp mê người. Ai cũng trầm trồ khen ngợi cho Nhi. Cô cũng vui vẻ đáp trả họ bằng câu: “Xin chào mọi người!” với nụ cười tươi làm lấy đi bao trái tim của hàng trăm đứa con trai.

Sự nổi bật đã thay đổi chủ nhân khi Băng bước xuống. Cô có mái tóc nâu óng ả, phần dưới có màu đen được buộc cao lên. Đôi mắt xanh dương, đôi môi trắng tuyết tuyệt đẹp nhấp nháy. Băng đi đến đâu, hàng triệu ánh mắt hình trái tim “tặng” cô nhiều đến đó. Nhưng cô không thèm đáp trả lại mà đi luôn. Giờ fan của cô đếm đến hàng triệu quá!

- Hừ, làm mất hết “ánh hào quang” của người ta! – Nhi và Len cùng đồng thanh rồi cả hai cũng vào lớp.

Sau khi trống vào lớp và giới thiệu học sinh mới xong, Nhi và Băng học chung lớp không được ngồi cạnh nhau. Nhi ngồi cùng một bạn nam, tên bạn đó là Minh. Băng ngồi một mình vì cô tự chọn bàn trống dù có hàng chục lời mời của các cậu con trai. 5 tiết học trôi qua êm ả, chả mấy chốc đã giải lao. Nhi

với Minh tay trong tay xuống căn-tin trước. Bỗng định đi nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

- Ủm, xin chào cậu! Minh làm quen được không? – Một cô gái tóc xoăn nhẹ e dè nói với Băng.
 - Ủ, chào! – Băng có vẻ không lạnh lùng như vẻ bề ngoài. Tự nhiên nhìn cô gái đó nói.
 - Tớ là Dạ Thùy Phương, cứ gọi tớ là Phương! – Phương nói.
 - Ủ. Băng Băng, cứ gọi Băng! – Băng nói.
 - Đâu có được! Phải gọi là Băng Băng chứ! – Phương hơi nhăn mặt phản bác lại.
 - Tùy, gọi sao gọi! – Băng cũng mặc kệ, ko quan tâm lắm.
 - Hi, yêu cậu nhất đấy! Giờ mình xuống căn-tin đi! – Phương xoa bụng kêu than.
 - Ủ! – Băng vừa nói xong đã bị Phương đi. Đám con trai nghe và nhìn lên thì phụt cả máu mũi, Băng xinh ời là xinh.
 - (măm) Ăn mấy lần rồi mà vẫn(măm) thấy ngon ời là ngon! – Phương vừa nói vừa ăn.
 - Nghen! – Băng.
 - Ủ, biết(măm) rồi! – Phương.
 - Như không. – Băng hơi lắc nhẹ đầu rồi tiếp tục gặm bánh ăn.
 - Hi! – Phương. – A, Nhi ời! – Phương vẫy tay.
 - A, Phương! Ủa, Phương quen Băng à? – Nhi một tay cầm tay Minh còn một tay chỉ vào Băng.
 - À,... - Phương chưa nói hết câu thì Băng nói ngay.
 - Bỏ chỉ chỗ! – Băng.
 - Rồi! – Nhi quay sang Phương. – Vừa kết bạn à?
 - Ủ! – Phương cười.
 - Dắt tay đi đâu? – Băng nhìn Minh và Nhi. Hai đứa hơi đỏ mặt rồi chả nói gì chạy nhanh về lớp. Nhưng chừng đó đủ để Băng hiểu chuyện. Quay sang Phương đang nhâm nhi nói:
 - Hợp nhi!?
 - Hi, sắp có đám cưới cho bọn mik ăn cỗ rồi! – Phương nở nụ cười gian xảo.
 - Ủ! – Gọn lẹ một chữ rồi Băng đi về vườn trường mặc Phương năn nỉ i ôi đòi ở lại.
- Quang cảnh vườn rất tuyệt. Có một con đường bằng đá dẫn đi xung quanh vườn. Chỗ ko vát đá đc làm thảm cỏ tự nhiên, cỏ rất xanh và tươi tốt. Vườn có hàng rào nâu, đc cây leo chọn làm nơi sinh sống. Hai bên đường lát đá là hàng cây hoa đủ sắc tạo nên một bức tranh nhiều màu. Thỉnh thoảng có mấy con bướm vàng, trắng, ... bay lượn xung quanh tạo cho ng ta cảm giác thư thái. Đi hết con đường, nó dẫn ta đến một vườn hoa hồng trắng (thế quái nào mà cái vườn trường nó rộng thế nhỉ?). Một làn gió thổi qua, từng cánh hoa bay lên không trung tạo một khung cảnh tuyệt đẹp, thơ mộng. “Ồ phía kia có ng” đó là suy nghĩ của Băng. Cô định đến đó nhưng lại trống rỗng rồi nên cô thôi. Đang định bước đi thì có tiếng nói.
- Dừng! – Đó là tiếng của một đứa con trai.
 - Gì? – Cô quay mặt lại, thật bất ngờ ng đó rất đẹp nha. Mái tóc nâu lãng tử bay trong gió. Đôi mắt cùng màu mắt nó nhìn thật lạnh. Mũi cao, đôi môi nhỏ như môi con gái màu hồng sẫm. Nước da trắng như chưa bao giờ ra ngoài nắng. Còn nhiều điểm đẹp nữa, nói chung là từ đầu đến chân đâu cũng

đẹp. Bỗng ko phải loại hám trai nên ko để ý đến anh ta cho lắm nhưng nhìn anh ta rất quen.

- Sao, giờ ko nhận ra anh nữa hả? – Anh chàng đó nhìn Băng mỉm cười. Ừm, nhìn nụ cười rất quen...

- A... anh Thiên! Sao ở đây? – Băng hơi giật mình khi nhìn thấy anh trai nó bất thình lình đứng đây. Đáng nhẽ anh phải ở Mỹ phụ giúp ba quản lí công ti rồi chứ? Lí do Băng ko nhận ra anh trai mình vì anh cô đã ở Mỹ suốt 9 năm nên cô cũng ko nhớ rõ mặt anh trai mình cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

- Nhớ em anh mới về nè. Có vẻ em còn chả nhớ mặt thẳng anh trai này rồi thì phải. – Thiên nói nhẹ rồi đưa tay xoa đầu cô.

- Em ko biết? Anh về VN làm việc đâu nhớ em anh về. – Băng liếc.

- Em tiên đoán như thần ấy nhì? Đúng rồi đó! À, cho anh ở nhờ nhà em mấy bữa đc ko? – Thiên mỉm cười nhẹ rồi quàng tay

qua cổ Băng kéo cô ngồi xuống thảm cỏ xanh tốt.

- Bao giờ?

- Ừm, chiều hôm nay anh qua đc ko? Anh sẽ ở khoảng 2 tháng thì anh sẽ sang phố bên cạnh làm tiếp công chuyện. – Thiên xoa cằm vờ suy tư.

- 2 tháng? Thuê nhà! – Băng.

- Rồi, vậy chiều em gái anh sẽ ở nhà em cho đến khi ba triệu tập về nhà vậy. – Thiên ngắt một bông hồng đưa cho Băng.

- Yêu anh! – Băng hơi mỉm cười cầm lấy bông hoa rồi kiễng lên hôn vào má anh trai.

- Anh mà lị. – Thiên cười, tay xoa đầu cô em gái.

- Đợi! – Băng nói rồi lấy ra từ túi quần một chiếc điện thoại. Bấm một dòng số rồi bắt máy.

- A lô, lâu lắm mới thấy mày gọi tao bằng điện thoại đó. Có chuyện gì hông? – Đầu dây bên kia là giọng của Nhi.

- Anh Thiên về, đang ở vườn.

- Hà, anh Thiên á? Chuyển máy, chuyển máy! – Nhi nói với giọng cực kì mừng.

- Chào em nha Nhi!

- Oa, đúng anh Thiên rồi. Anh về lúc nào zợ?

- Anh mới về hôm qua.

- Đợi tí em ra chỗ anh! – Nói rồi một tiếng tút tút vang mãi. Chưa đầy 5 phút sau, Nhi đã đến nơi.

- Lâu ko gặp mà anh vẫn trẻ trung, đẹp trai và phong độ như xưa nhì? – Nhi liền bắt chuyện với Thiên ngay.

- Vậy hả? – Thiên cười.

- Anh định sống đâu?

- À, anh ở nhờ nhà Băng.

- Vậy mày cho tao thỉnh thoảng ghé qua nhà mày thăm anh Thiên đc ko Băng? – Nhi quay ra nhìn Băng.

- Ừ.

- Ấy ăy, em đến thăm anh hay định đòi anh bao em đi chơi?

- Cả hai!

- Biết quá mà.

- Hi!

Cả ba 8 một lúc thì trống vào tiết. Nhi và Băng xin phép a về lớp rồi chạy về. Còn mỗi Thiên ngồi đó, anh mỉm cười tươi rồi cũng đi lang thang quanh phố (vì ko có nhà:))

Sau một lúc cũng đã kết thúc buổi học (nói là học thôi chứ với một số ng thì khác). Băng cất đồ vào cặp sách (đéo có đồ điếc gì đâu. Có mỗi mấy quyển sách mượn thư viện, laptop và dây tai nghe nhạc thôi à) rồi ra chỗ Nhi.

- Tạt thư viện. Về trc đi! – Băng nói.

- Ờ, dù sao tao cũng có hẹn. – Nhi nói. Hẹn với ai thì Băng biết thừa, mỗi tội ko thích nói thôi.

- Trước 9h! – Băng đi về phía cửa quay đầu nói vọng lại.

- Ủ! – Nhi nói rồi chạy mất hút.

Băng đi đến phòng thư viện. Dù đã tan nhưng đây vẫn chưa đóng cửa, đèn vẫn bật. Thư viện thật sự rất to nha. Tầm gần trăm mét với vô số dãy sách, truyện khác nhau. Ở trong đây có một số tên một sách đang đọc. Băng nhanh chân đi đến dãy sách “nghiên cứu & chế tạo”. Cô muốn tìm quyển sách nói về khẩu súng cô vừa thấy dc ở tầng hầm của bang. Có khá nhiều sách về súng như “Những khẩu súng quý nhất thế giới”, “Một số khẩu súng đắt nhất quả đất”, “Top những khẩu súng độc và lạ nhất trái đất”, ... (hơi phi lí khi ở trường học lại có những quyển sách như thế nhỉ). Mỗi T.Băng mới thấy quyển ưng ý nhất, đó là quyển “Bách khoa toàn thư về các loại súng hiếm” rất rất dày. Mỗi tội nó ở tầng 5 – tầng trên cùng giá sách. Nếu đo từ mặt đất thì chỗ đó cao 2m hơn. Ặc, cô cao đúng 1m75, với tới làm sao dc. Bộ mấy ng ở thư viện này tính để sách trên đó chung bày à mà sao để cao thế cơ chứ.

Đang loay hoay chả biết làm thế nào thì đột nhiên Băng thấy có một cái ghế khá cao ở giá sách bên kia. Cô nhanh chóng chạy lại lấy cái ghế đó để chỗ giá sách cô cần rồi đặt chân lên.

Với với mãi vẫn chưa lấy dc, Băng bèn kiễng chân lên. Ai ngờ mất đà rồi ngã luôn.

- Á! – “Ko đau?” suy nghĩ của Băng. Cô nhìn xuống thì thấy một cậu con trai đang nằm ngon lành dưới mặt đất.

- Ui da, cô là heo hả mà sao nặng thế? Ra khỏi ng tôi NGAY!

- Đây! – Băng nhẹ nhàng bước xuống. Cô lại lấy cái ghế, đặt lại chỗ cũ rồi trèo lên với tiếp.

- Này, cô đang làm gì thế? – Cậu ta đứng đó, phui phui bụi rồi đứng đó như một tên ngố nhìn Băng. Cô ko thích ng khác nhìn mình chằm chằm như vậy nên quay qua nói:

- Mù! – Phán xong một chữ rồi cô tiếp tục sự nghiệp “vội, vội mãi” của mình.

- Thấy! Tôi chỉ đang ko biết cô đang với cái quyển nào thôi! – Cậu ta đút hai tay vào túi quần, đáng vẻ kiêu ngạo làm Băng hơi bực.

- Quyển dày cộp nhất. Đi đi! – Cô nhui mày nhìn cậu ta, hai tay bấu vào kệ tủ khoi ngã. Cậu ta ko nói gì, chỉ đến gần chỗ Băng đang đứng rồi với tay lấy quyển sách kia một cách dễ dàng. Cậu ta đọc qua tám bìa rồi phán một câu:

- Con gái ai lại tìm mấy loại sách này?! – Cậu ta tặc lưỡi rồi đưa quyển sách cho Băng.

- Kệ tôi! – Cô hơi nhui chặt mày rồi nhảy xuống, đi nhanh đến chỗ quản lí thư viện như muốn tránh cậu ta. Chỉ còn vài bước chân nữa là đến nhưng bỗng Băng dừng, quay lại về phía cậu ta, nói:

- Cảm ơn! – Cô giơ quyển sách trên tay nói rồi tiếp tục đi. Anh chàng kia hơi ngạc nhiên nhưng cũng mỉm cười nhẹ.

- Em mượn! - Nó chìa quyển sách ra, mắt nhìn chằm chằm làm anh chàng kia lúng túng.

- À... ờ... dc chứ em! Đầu tuần sau nhớ mang ra đây trả sách nhé! Em tên gì, học lớp nào để tôi ghi vào quyển sổ?! – Anh ta nở nụ cười nhẹ, tay lấy quyển sổ màu nâu dưới gầm bàn.

- Băng, 11a2. – Nói rồi nó đi mất tiêu. Hẳn từ xa nghe thế thì nhếc môi cười nửa miệng. “Lớp 11a2 sao”.

Rạng sáng.

Có hai bóng hình đang đứng trc cánh cổng trường kiên cố. Thằng thứ nhất là hần, thằng thứ hai là bn thân hần. Hần liếc xéo thằng bạn thân.

- Tao xin nhối mày mà! - ổng ẹo, phòng má - Đi mà em iu, tao sò rí mà! Mai tao dẫn mày đi ăn tạ tội nhé bé heo của tao! – Nam (bạn thân của hần) đang nói một lời xin lỗi cực kì...

- Ồ! – Hấn nói rồi nhanh chóng “trèo thành”. Còn cậu Nam kia, biết thừa là hấn nói thể thôi chứ đảm bảo mĩk cách 1 tuần.

Sau khi hấn rời đi thì Nam vẫn ở đó, cậu ko có ý định trèo vô mà đứng đợi cho tới khi ra chơi.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tua lại thời gian 1h trc.

Mới sáng mà đã có tên điên nào nhét rác vào tủ đồ của nó đây? Hừm... gì đây? “Gửi Băng, hẹn em đến vườn trường vào 6h. Tặng quà dụ dỗ cho em!”. Gì đây? Dụ dỗ bắt cóc?

Nó vừa nghĩ ngợi vừa vò nát lá thư. Nhìn vào bên trong tủ, có một chiếc hộp nhỏ màu đỏ tươi. Nó cầm lên và mở ra, bên trong có 1 chiếc dây chuyền nhỏ, màu trắng tinh khiết. Xung quanh đính những hạt kim cương nhỏ, phát sáng lung linh. Duyệt, nó khá ưng sơi dây chuyền này. Nhận đồ thì ít ra cũng phải cảm ơn một tiếng. Thế là nó đồng ý đến nơi hẹn.

6h. Nó đã đến nơi hẹn. Vừa nãy nó có tạt vào nhà thay đồ rồi. Nó mặc một chiếc áo thun trắng. Bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác xanh dương. Mặc thêm chiếc quần jen đen. Nó ngồi trên ghế đá, ko quên đeo chiếc dây chuyền nhỏ kia.

Đang ngồi ngửa đầu ra phía sau nhìn trời thì bỗng có gương mặt đập vào mắt nó.

- Chào, nhìn gì mà thơ thẩn thế?

Bốn mắt chạm nhau, nhìn vài giây rồi nó bật dậy. Nhìn ra phía sau, có một cậu con trai đang đứng đó. Mái tóc bạch kim lẳng tử bay trong gió. Đôi mắt đỏ tươi đặc biệt nhìn rất hút hồn ng. Mũi cao, môi hồng nhẹ. Nước da hơi rám nắng rất tuyệt. Ồ, chẳng phải tên ở khu thư viện sao? Đánh giá con ng này một lúc, nó bắt đầu bắt chuyện:

- Việc gì? – Ko thèm trả lời câu đầu của hấn, nó nói luôn sẵn tiện ngồi dịch ra. Cậu ta ngồi xuống rồi nhìn sang nó:

- Ủ, vậy... cậu là Yuki? – Cậu ấy ngồi xuống cạnh tôi, hai ánh mắt chạm nhau.

- Yuki? – Nó hơi giật mình khi cậu hỏi vậy, chẳng lẽ...

- Yuki đệ Nhị?! – Cậu ta hơi nhú mày, tỏ vẻ cương quyết. Rốt cục cậu ta là ai chứ? Tại sao lại biết thân phận thật của cô? Hay cậu ta có ý đồ gì?

- Cậu là ai? – Nó hỏi, nếu cậu ta biết nó là ai rồi thì nó cũng chẳng cần phải giả vờ gì nữa. Cậu ta cũng hơi giật mình khi giọng nói của nó trở nên lạnh hơn rất nhiều. Nó bây giờ mới thực sự là nó, một vẻ lạnh lùng, tàn khốc.

- Vậy thừa nhận rồi hả?

- Nói! Sao biết?! – Vẫn mặc kệ câu hỏi của hấn, nó nói. Đây ko hấn là một câu hỏi, mà là ra lệnh ép buộc hấn phải khai.

- Kuro! – Hấn nói, mép hơi nhếch lên. Còn nó, sau khi nghe cái tên đó, nó thoáng giật mình nhưng sớm trở về khuôn mặt lạnh băng lúc trước.

Trong giới sát thủ Toàn Thế Giới, nổi tiếng nhất vẫn là Kuro no asashin (gọi tắt là Kuro). Hấn luôn đứng đầu bảng trong nhiều năm liền (nay cũng thế), được mệnh danh là Sát Thủ Đen (dịch từ Kuro no asashin ra tiếng việt nghĩa là Sát Thủ Đen).

Sau đây là bảng xếp loại Sát Thủ Toàn Thế Giới:

1: Kuro đệ Nhất – Kuro no asashin (Sát thủ Đen)

2: Yuki đệ Nhị - Kira Kori (Sát thủ Băng)

3: Yoko đệ Tam – Kiku Kira (Sát thủ Hoa cúc)

4: Leo đệ Tứ - Karakira (Sát thủ Sắc)

Chỉ có 4 cấp bậc trong bảng. Dù có rất nhiều người đáng nể, rất nhiều người yêu cầu cần top 5-10 nhưng một khi Boss ko cho phép thì sẽ ko bao h có.

- Vậy... - Nó ngồi vắt chéo chân, khủy tay để trên đùi trong khi bàn tay giữ cầm, đầu hơi nghiêng nghiêng. – ...ngài đến đây làm gì? – Nó hỏi, lời nói rất

lịch sự nhưng đáng về “cũng lịch sự” chả kém.

- Trông cô vậy mà cũng leo đc đến hạng 2 cơ. Giới trẻ ngày nay sung sức thật. – Hấn né chánh chỉ làm nó mất kiên nhẫn. Hấn với nó, rõ ràng là = tuổi nhau mà. - _ -

- Tôi hỏi em ngài! – Nó đứng dậy đi, kèm lời hăm dọa.

Sau đây là màn kể những thực lực phi thường của em trai hấn

Phong (Leo) – Em trai hấn, là một đứa cứ chuyện gì liên quan đến hấn là biết hết (hiện đang là thư kí cho nó và Nhi). Ngay cả hôm nay, hôm qua hấn đi vs, tằm mấy lần, có bao nhiêu răng sâu... thằng đó biết tất.v. Ko hiểu làm sao thằng đấy biết đc nhưng như vậy cũng khiến anh nó lên thiên đang rồi rớt xuống địa ngục ko ít lần. Nhiều lần xấu hổ vì thằng em trai dám khai với ba mẹ chuyện “lĩnh tinh”, ngay hôm sau khừ nó mà chẳng đc. Trên đời hấn sợ nhất là thằng đó. Tuy vậy nó cũng ko phải ngu ngốc khi tiết lộ cho quần địch biết. Chỉ những người đáng tin tưởng thì nó mới nói.

Nó và Phong là chỗ quen biết, hai chị em nhiều lần độ sức nhưng toàn hòa. Sau dần dần thì chơi thân với nhau.

- Thử đi bước nữa xem! – Hấn giờ một khẩu súng liên thanh chĩa vào cổ chân nó, giọng lạnh băng.

- Ok! Ko đi. – Nó giờ hai tay lên rồi hạ xuống sau khi kết thúc lời nói. – Thay đó... - Nó nói làm hấn hơi tò mò. Nó rút trong túi quần ra một thứ mà hấn thấy chỉ muốn bắt nát thứ đó. Ko cần đi đâu xa, chỉ cần đứng một chỗ bấm bấm là liên lạc với ng khác đc ngay.

Vâng, nó chính là cái điện thoại thần thánh của chúng ta.

Tút tut~~~Phục~~~

- A lô? – Sau tràng tut dài, cuối cùng đầu dây bên kia cũng bắt máy.

- Chào! – Nó cất cái giọng cực kì bình thản như ko có gì cả, trong khi sự thực thì... một cây súng lăm lăm phía đầu.

- Chị Yuki hả? Chị gọi có gì ko? – Riêng những ai biết thân phận thật của những người sát thủ thì nên gọi tên Nhật thì gọi là lịch sự hơn.

- Bãng đc rồi! Chị hỏi... - Nó ngắt ngứ, liếc nhìn hấn. Hấn đang kiểm chế cơn nóng giận xuống, tìm cách giải thoát cho tình huống này. - ...anh trai em... - Nó định nói tiếp nhưng bị một câu nói khiến cho dừng lại.

- Thôi đc rồi! Tôi tự nói! – Hấn cuối cùng cũng chịu thua. Nó hơi nhếch mép.

- A lô! Chị định hỏi gì? – Từ điện thoại phát ra tiếng nói.

- Ko cần nữa. Chào em! – Nó nói lại.

- Vâng!

Tắt cái ~Rup~.

- Nói! – Nó quay ra hấn.

- Cô phải hứa, đc nói đồng ý thôi đấy nhé! – Hấn nói.

- Nếu đc. – Nó trả lời tỉnh queo.

- Gia nhập nhóm của tôi!

- Ko

- Tại sao? – Hấn hơi nhíu mày.

- Tôi, Yoko một nhóm – Nó nhấn mạnh.

- Vậy tôi mời cả hai? – Hấn hơi nhếch mép.

- Ko, đừng hỏi lại! – Nó nói rồi đứng thẳng dậy, quay phắt đi.

- Vậy... nếu cho tôi tham gia nhóm của các cô thì sao? – Hấn vẫn ngồi đó, vẫn dáng điệu ngao nghể.

- Tôi sẽ nghĩ – Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, nó đi thẳng ngay ko chút nín lại. Hấn vẫn ngồi đó nhưng mày đẹp đang nhíu lại.

- Tôi sẽ đợi – Hấn bỏ lại một câu nói rồi đi mất.

Chương 7

Hồi tưởng... Năm Băng Băng 5t.

-Ê bn gì ơi! Tại sao cậu ko đi chơi với mọi ng vậy? - Một bé trai nhảy lên xích đu, ngồi cạnh một bé gái đang nhắm mắt ngửa đầu lên trời như đang ngủ.

-Ko thik! - Một câu trả lời ngắn gọn, Băng ngoảnh sang hướng khác ko thèm nhìn cậu bé kia lấy một lần.

-Vậy hả?! Cậu khác thường thiệt đó! - Cậu bé cười nhe răng, đứng đưa chân đưa đẩy chiếc xích đu - Mik làm bn nha! Tớ tên Khang! Học lớp Mặt Trời! Bn tên gì? - Cậu bé đó cười, chìa tay về phía cô ý bắt tay.

Cô ko ns gì cũng ko quay lại nhìn cậu bé, bc xuống đi về lớp Hoa Anh Đào. Bàn tay cậu bé lơ lửng trên không trung ko ai nắm.

-Bn gì ơi! - Cậu bé đó vẫn ko bỏ cuộc, nhất định làm bn với Băng nên h về, thấy bố mẹ cô vẫn chưa tới mà cô còn tự đi bộ về, câu xin phép bố mẹ cho về cùng với bn mặc dù hơi khó khăn.

Cô ko thèm quay đầu lại, vẫn hướng về phía trc mà đi. Cậu bé liền tăng tốc chạy theo.

-Cậu đi nhanh quá! - Khi theo kịp Băng, cậu bé bắt đầu đi chậm dần bằng với cô.

-Cậu tên gì vậy? - Cậu nhóc nhìn về cô mà hỏi, môi vẫn mỉm cười. Khác với cậu bé, Băng vẫn nhìn phía trc ko liếc cậu một tia nào.

-Cậu ko thik ns cũng ko sao! Chúng t... um um! - Đang ns bỗng có cánh tay bíp thuốc mê vô cậu. Cậu nhóc chỉ kịp thấy một tên lạ mặt đang bế cô bn mik lên, mắt cô nhắm nghiền lại.

-U! - Cậu bé dần dần mở mắt ra, trc mặt cậu là cảnh tượng cô bn Băng đang cầm con dao chém từng ng một, máu nhuộm đầy căn phòng lạ.

-O... - Cậu nhóc đơ một hồi, bỗng có một tên đứng dậy, cầm con dao bản to sắc nét chém thẳng vô ng cậu. Cậu hốt hoảng nhắm chặt mắt lại.

1... 2... 3...

Vẫn ko có gì xảy ra, cậu hé mắt ra nhìn. Cậu hoảng hốt mở to mắt ra. Trc mặt cậu, cô bé lạnh lùng kia đang bị chảy từng giọt máu ở bả vai, tay cô nhanh nhẹn đâm vô bụng tên kia một nhát sâu.

-C... cậu có sao ko?! - Cậu nhóc rung rung nc mắt chạy đến, nhìn bả vai phải của cô đang chảy từng giọt máu đỏ tươi.

-Mau chạy đi! Ng của bọn chúng đến đây! - Tuy khá yếu nhưng trong giọng của cô mang nhiều kiên cường. Băng vẫn ko nhìn cậu mà ns làm cậu cảm thấy buồn.

-Ko! Có chạy phải chạy có cậu! - Cho dù cô có lạnh lùng và ko quan tâm cậu như thế nào thì cậu cũng mặc kệ, cậu sẽ làm những điều cậu thik.

Trên đường, m.n ai cũng ngoái nhìn hai cô cậu bé 5t ng đầy máu đang ẵm nhau lết từng bc chân. M.n ai cũng sốt xa nhưng cũng ngại ko muốn lại gần giúp hai đứa trẻ.

-Đây là nhà cậu à? - Cậu bé ngược nhìn ngôi nhà nhỏ nhưng rất đẹp và ấm cúng ns. Cô khẽ gật đầu.

Cạch!

Trong nhà tối thui, cậu đặt cô lên ghế sofa rồi đi mò công tắc điện.

Phực! Căn nhà bưng sáng.

-Hộp thuốc ở đâu vậy? - Cậu bé nhìn cô nhóc đang nằm mặt nhòai trên ghế sofa.

-Trên lầu, phòng thứ 2 từ cầu thang đếm sang - Cô nhắm mắt mặt mỗi ns. Cậu nhóc nghe theo lần mò tìm đến một căn phòng nhỏ.

Cạch!

Đây có vẻ là phòng của cô. Nó có màu trắng và xanh dương kẻ sọc rất bắt mắt, ban công thoáng mát thêm hàng dây leo thật tạo nên sự tự nhiên, mát mẻ.

Cậu thấy trên tủ có một hộp thuốc, trèo lên ghế với lấy chiếc hộp. Xong xuôi, cậu định đi xuống lầu nhưng ánh mắt bỗng chuyển hướng đến cái cuốn sổ màu trắng hình bướm bướm. Cậu tò mò mở ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

-Làm gì? - Cô đứng trc cửa, tay nắm chặt miệng vết thương bên cánh tay còn lại. Chân cô nhóc như sắp gục đến nơi.

-A! Ko có gì đâu! Cậu ngồi lại đây để tớ băng bó cho nào! Cậu chảy nhiều máu quá! - Cậu bối rối chạy đến bên cô, khiêng cô đến bên chiếc giường.

-Ừm... - Nếu phải băng bó và bôi thuốc thì tất nhiên là phải cởi đồ ra cơ mà tình hình này.

Cô nhóc ko ns gì, cởi cái áo phông ra. Bên trong cô còn mặc một cái áo ba lỗ. Cô lại tiếp tục cởi chiếc quần dài, bên trong chỉ còn 1 cái quần đùi ngắn (cô nhóc đây mặc rất nhiều đồ). H cậu có thể thấy rõ da thịt cô.

...

-Cậu giữ yên nha! Ko đau lắm đâu! - (mấy ng nghĩ cái gì? một đứa trẻ còn ngây thơ trong sáng thì mấy ng hi vọng cái gì?)Cậu khẽ bôi thuốc vào vết thương ở đầu gối cô. Mặt cô nhăn lại vì đau đớn. Và cứ thế tiếp sau đó, những vết thương đã dc băng bó cẩn thận.

-Phù! Cậu chịu đau giỏi thật nha! Từ lúc tớ bắt đầu bôi thuốc đến tận khi xong cậu vẫn chưa kêu lên tiếng nào. Giỏi thiệt nha! - Cậu ta cười ns. Cậu chợt chú ý đến đầu cô.

-Nào! Để tớ buộc tóc giúp cậu cho! - Cậu nhóc nhảy tọt lên giường, dùng cái lược gần đó chải những sợi tóc đã bị rối rồi buộc lại.

-Xong! - Cậu lại cười nhìn thành quả của mình. Cô nhóc vẫn ko ns gì, cô tự hỏi tại sao cậu lại có thể lúc nào cũng cười dc như vậy? Bộ vui về lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

-Yoko, có một ng muốn xin vào nhóm! - Đây chỉ là nhắn tin thôi nha, chứ nói ra thì chị Yuki ta lại cắt xén câu ko hiểu nổi nghĩa.

-Ai vậy?

-Kuro...

-Ờ?! Cậu ta mà vào nhóm thì tuyệt lắm mà, sẽ làm nổi danh lừng lẫy nhóm chúng ta.

-Vậy sao

-Chứ còn gì nữa?! Cho cậu ta vô đi!

-Nhưng...

-Rồi rồi, mày đồng ý đi!

-Ừ

Vậy là...

-Chào! Lâu ko gặp nha Yoko! - Thăng Kuro tự nhiên như ruồi chào như đúng rồi, đi vô nhà một cách tự nhiên hết mức.

-Chào Kuro! Đạo này thế nào? - Nhi vui vẻ như những ng bình thường có đũa bn đến chơi.

- Vui vẻ ha?! - Băng Băng tâm trạng bực bội vì phải mời đối thủ cạnh tranh đến nhà. Chết tiệt!

-À đâu, khoảng có gì đâu~ - Nhi đỏ mề hôi hột, mặt Băng lúc tức giận nhìn đáng sợ quá đi~

-Cho tôi qua xem đc ko? - Vừa xem tivi, vừa nói một câu với về mặt tỉnh bơ là phong cách của Kuro.

-Ko! - Băng đá một cú mạnh vào ghế sofa làm cho Kuro đang ngồi ăn bánh suýt ngã xuống đất.

-Thông cảm chút chứ?! Tôi ở đây cũng là một phần thông báo mệnh lệnh của Boss mà~

-Gi?!

-Là vậy đó nên cho tôi ở nhờ nhà?! -Ánh mắt long lanh của chú lợn sắp bị giết.

-Nha Băng Băng?~ - Nhi cũng hòa theo luôn.

-... ừ!

-----)-))-----)))---)))-----

Chán

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9-2

-Leo! Dẫn xác đi đi! - Nửa đêm, Băng kéo ra ngoài cửa một cái bao lớn, bên trong là cái xác. Phong mặt tỉnh bơ, gật đầu r vác túi đi như đúng r.

Sau khi hoàn thành công việc, Băng phui tay chân vào nhà ngủ như ko có chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm sau-----)-)

-Aaaaaaaa!!!!!!! Kuro mất tích rồi! Làm sao đây Băng Băng? - Giọng ca vàng đỉnh cao, lạnh lốt, êm ái như Chaïen của Nhi làm banh nóc nhà là bắt con gà.

-Im! - Một chữ ra lệnh của Băng làm chị Nhi đang khí thế hùng hục nhua sắp đi đánh giặc cũng phải chào thua trc một đũa ngủ say.

-Xi~ Alo? Leo đẩy phải ko?! Có biết Kuro ở đâu ko? - Nhi rất thông minh khi gọi cho Phong nhưng tình hình sẽ ko khả quan hơn đâu!

-Bla bla blo xàm xí...

Sau một hồi đàm phán thì Nhi đành phải tìm cách khác để tìm ra Kuro.

-Ê! Băng Băng, đi đâu đấy?

-Vệ sinh

-À ừm... đi đi!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Có lẽ Băng chưa nói nhưng cô có một lời hôn ước từ nhỏ. Ba mẹ cô khi lúc mới đẻ ra cô, sau một thời gian đã lập hôn ước với một gia đình gần gũi nọ. Cô ko nhớ nổi hôn phu của mik là ai đến bây giờ, cô vẫn thắc mắc về nó.

-Ê Băng Băng nè! Mày từng yêu ai chưa? - Nhi và Băng vừa từ chieden traten chờ về, đang trên đường thì Nhi bỗng hỏi.

-Làm gì? - Băng liếc Nhi một tia nghi ngờ.

-À thì,... là con gái, chúng ta cũng đến tuổi yêu đương rồi còn đâu?! Tao là tao đang tìm một người thích hợp... - Chưa để Nhi nói xong, Băng nhảy vô.

-Liên quan? - Băng có vẻ chán nản nhìn ra chỗ khác.

-À thì tao đang lo ko biết mai sau có ai thèm theo mày ko - Nhi nước mắt ngấn nước mắt dài, nước mũi trôi ra ngoài.

-... - Ai hả? Cô có rồi nhưng chưa biết ng đó thế nào. Nếu là ba mẹ, ng mà cô yêu quý sắp đặt cho mik mai sau thì cô nguyện làm theo. Tệthế là Nhi cũng chưa biết về vụ đính hôn này vì Băng quá kín miệng.

-Băng! Hay mik đi shopping đi! - Nhi là Nhi rất khoái những chỗ đông người, nhộn nhịp. Băng thì thích một mik, yên tĩnh. Hai nhỏ này tính cách khác hẳn nhau mà vẫn là bn nhau mới siêu.

-Làm gì?

-Thì mua đồ mai đi chơi vì dù sao cũng là chủ... - Lại chưa để Nhi nói nốt, Băng nói luôn.

-Ko

-Đi đi mà~~~ Nghe Phong nói Kuro cũng ở đó đó! Đến tìm cậu ta nào! - Nghe Nhi nói thế Băng càng ko muốn đi hơn. Nhờ thằng Kuro nó ra báo thù cô thì chết. Phong!!! Thằng oắt phản bội!!!

Một nơi xa nào đó~ Có hai anh em nhà nọ cùng nhau hắt xì...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Sau một lúc nài nỉ thì Băng Băng tỳ cô đây phải xách cái thân già đi đến cái chỗ gọi là Trung tâm thương mại lớn nhất thành phố. Cô định ko đi đâu cơ mà quên mất mấy ngày nay chưa sửa sang phòng ốc nên giờ nó lười lười lười lười quá nên đành đi mua chút đồ.

-Nè Băng, chúng ta đi mua quần áo trước nhé! - Nhi nhà ta phấn khởi, đầu xoay 180 độ lia mọi góc ngách trong cái Trung tâm siêu thị lớn nhất thành phố này.

Băng ko nói gì, chỉ gật đầu nhẹ. Thế là Nhi kéo cô một phát lên tầng 3-nơi bán quần áo.

-Ừm... bộ này hợp lắm nè! - Nhi chỉ chỉ chỗ chỗ đưa trước mặt cô một bộ đầm màu trắng lung linh, có đính những viên kim cương nhỏ ở thân váy làm bộ đầm trông vừa thanh lịch, tao nhã lại quý phái.

-Làm gì? - Cô khó hiểu nhìn Nhi, bộ này thì mặc đi đâu? Dự tiệc à? Làm gì có! Đám cưới? Cô có cguaanr bị đám cưới hồi nào đâu!

-Hi, chẳng lẽ mày quên, ngày mai là sinh nhật tao à????! Tao sẽ mở tiệc mời bà con làng xóm, đám đàn em đến dự! Là bạn thân tao, mày phải mặc thật lộng lẫy khi đến đó! - Nhi cười hớn hở. Không phải cô quên đâu, cô nhớ rõ là đằng khác. Năm nào đến sinh nhật là Nhi nó lại mở hẳn cái tiệc ồn ào suốt đêm. Băng cô đây là ko muốn nhớ lại nó chút nào.

-Ừ - Mặc dù Băng ko muốn chút nào nhưng dù sao cũng là sinh nhật Nhi-nhỏ bạn thân nên đành tốn công chút vậy.

-Thế mới được chứ! Vậy mày mặc bộ này cùng với chút trang sức và ít công trang điểm là đẹp lung linh như công chúa rồi! - Nhi nó lại kéo Băng lượn lẹo, chọn đủ bộ váy hết cho Băng rồi cho Nhi rồi lại trang sức, giày dép,... Đến khi mua hết đồ cũng đã là buổi tối.

Băng Băng tay một ngón xách 2 túi sách, như vậy một bàn tay cô xách 10 túi sách, tay bên kia thừa đúng 1 ngón, vậy là 8 túi sách, tổng cộng là 18 cái túi sách. Sao khổ quá vậy trời?!

Thế là nguyên buổi tối, Băng sửa sang lại phòng ốc, nhất là tủ quần áo đã chật ních, cái kệ giày ko còn một chỗ trống cùng cái bàn ngổn ngang son phấn dù cô ko dùng đến. Haizzz

Chương 12

Ai da~ Năm nào cũng vậy, y như truyền thống hằng năm là vào ngày 7 tháng 2 thì có một cái tiệc sinh nhật lớn hơn cả cái đám cưới, lễ hội. Dĩ nhiên, con gái nọ tập đoàn đá quý lớn đứng top 3 trong nước thì việc này quá sức bình thường. Đồng đạo các danh nhân, học sinh, đến các quý ông, quý bà và trẻ em hàng xóm đều đến đông vui chả kém cái hội chợ là bao.

Ai nấy đều mang trên mình bộ mặt vui vẻ, đôi phần giả tạo của mấy tên xảo trá thì chỉ có duy nhất một gương mặt có vẻ chán nản, uể oải.

-Nè Băng! Cậu làm gì lọ mọ trong đó mà lâu thế... ồ!!! Ồi bạn tôi ơi~~~~ - Nhi bước vào phòng thay đồ với bộ đầm công chúa màu hồng phớt lấp lánh. Tóc được tết buông xõa mang vẻ dịu dàng, thùy mị kết hợp với áo hoa hồng đỏ trên đầu càng thêm mê mị.

Trước mặt Nhi là Băng Băng, cô mang trên mình bộ váy ngắn xanh dương nhạt, lung linh bởi những viên kim cương đính trên chiếc váy. Tóc cột gọn gàng về thanh lịch. Người đẹp mà sao cái mặt biểu hiện xấu vậy ta??

-Nào nào!! Bạn Băng xinh đẹp tuyệt trần của tôi!! Đi ra cho mọi người chiêm ngưỡng cái nhan sắc này của mày đi!!! - Nhi nó hứng hời kéo tay cô đi ra bữa tiệc. Đối với cô, ra khỏi đây như bước vào địa ngục. Cứ nhớ lại cái bữa tiệc năm ngoái đã nổi da gà...

-Cô em! Em có bạn trai chưa?

-Chào cháu! Cháu tên gì? Nhà ai vậy? Con trai cô cũng tầm tuổi cháu đấy!

-Hi! Băng, ko ngờ cậu ở đây đó! Nhớ mình ko, bạn lớp kế bên năm ngoái nè!

-...

Định giết nhau đấy à!!!

Cuối cùng năm nay cũng chả khác năm ngoái là bao nhưng có điều này, mc năm nay nó nhây hơn năm ngoái!! Cả vấn đề đó!!

-Chào mừng các quý ông, quý bà cùng bà con hàng xa xóm dưới! Đây là một trò chơi nho nhỏ dành cho mọi người nhân ngày sinh nhật của tiểu thư Phương Nhi nhân dịp tròn 17! Đây chắc chắn sẽ là một đêm nóng lửa, tình cảm nhất cho các cặp đôi!!! - Cái anh em-si ko ngừng hò hét vào mic làm Băng muốn nổ tai vậy mà mọi người cùng hò reo hào hứng. Mặt cô lạnh băng ko cảm xúc...

-Giờ tôi xin thông báo luật của trò chơi này! Trong bữa tiệc có tổng cộng gồm 87.906 người (ko tính các nhân viên, ng tổ chức,... chỉ tính ng tham dự) nhiệm vụ: mọi người hãy chọn một người bạn khác giới để cùng đồng hành trải nghiệm các trò chơi khác. Khi chọn xong, các bạn hay trao nhau nhưng nụ h... à ko, những cái ôm ấm áp. Những ai ko tìm đc bạn đồng hành thì có thể đứng trên lầu xem cuộc chơi. Lưu ý, cặp đôi nào thắng trò chơi sẽ nhận đc một phần thưởng hấp dẫn cho cả già lẫn trẻ!!! - Mic nói ko ngừng nghỉ, hét vắn to. Bên dưới im lặng nghe luật. Hơn nửa đã lên lầu, chỉ còn các cặp đôi và một số bạn trẻ nhưng vẫn rất đông.

-Ê??? Vậy còn em thì sao??? Đây là bữa tiệc sinh nhật em mà!!! - Nhi chạy lên chỗ anh mc đang đứng, nói thì thầm.

-Tiểu thư! Ông chủ làm cái này cũng vì muốn cô sớm có bạn trai đó! - Mc nháy mắt.

-Nhưng... - Nhi chỉ còn cách đi về, định hướng đến cầu thang lầu trên để xem cuộc chơi dù cho cô cũng muốn chơi lắm. Bỗng cô thấy Kuro.

-À Kuro! Hóa ra cậu ngồi đây! Đang làm gì vậy? - Nhi nhanh chóng chạy đến, nhìn Kuro mặt bí xị nhìn ngang ngó dọc.

-A Yoko! Đến đúng lúc lắm! Cậu muốn làm bạn đồng hành với tôi ko? Tôi muốn chơi nhưng ko có bạn đồng hành. Tôi đã hỏi hết người này người kia nhưng họ đều lờ đi! Bực quá! - Kuro nhăn nhó mếu máo nói. Nếu là Kuro với bộ mặt đẹp trai, nụ cười tỏa sáng thì cô gái nào mà chả đồng ý, đến cả bà già có khi... hụ hụ, bỏ qua. Nhưng do cậu ta khi hỏi cứ liếc ng đối diện làm họ sợ hãi nên mãi vẫn chưa có bn đồng hành.

-Tôi ko muốn đâu! A, hay thử hỏi Băng Băng xem! - Nhi nói, cô khá muốn đôi này hợp nhau a~ Tay Nhi chỉ hướng Băng đang ngồi trên lầu.

-Yuki? Đúng rồi ha! Cảm ơn nha! - Kuro phóng vù lên lầu, mục tiêu Băng thẳng tiến.

Còn lại Nhi, cô khẽ tiến đến cầu thang. Bỗng..

-Xin cho hỏi tôi có thể mượn phép mời vị tiểu thư xinh đẹp đây làm bạn đồng hành ko? - Một giọng nói nam cất lên. Đó là Hoàng, bạn thanh mai trúc mã của Nhi. Cậu ta là một chàng trai lịch lãm đúng kiểu Nhi thích, nhưng 3 năm trước cậu ta đã sang Mỹ du học, có lẽ vừa trở về đẹp kíp tham dự tiệc sinh nhật của Nhi.

-O... um! - Nhi khẽ nói, lòng vui mừng khôn siết.

Quay trở lại với tình hình anh Kuro...

Kuro hết lời nài ni Băng nhưng mãi chưa thành, đến khi mc đếm ngược thời gian còn lại thì Kuro kéo tay Băng nhảy từ lầu hai xuống. Quả thực với hai người họ thì chả vấn đề gì.

-Ohhhhhh!!!! Quả là một cú nhảy của một cặp đôi trai tài gái sắc tuyệt đẹp!!! Bây giờ trong sân có tổng cộng 1.064 cặp đôi. Vậy bây giờ, trò chơi tình yêu xin dc bắt đầu!!!

Băng bực bội, véo tay Kuro. Tại sao cô lại lâm vào tình cảnh này kia chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Quá chán đời, Băng định dùng boom khủng bố để trốn khỏi tòa nhà-bữa tiệc sinh nhật của con bn thân Nhi.

-Tốt nhất đừng làm điều gì đó gây chú ý - Kuro ghé tai Băng khẽ nói.

-Ừm... - Băng biết, trình độ của cô và hấn-Kuro là quá lớn. Chỉ cần từng cử chỉ nhỏ của cô, hấn ta có thể giết cô ngay lập tức.

Thường thì những bữa tiệc như vậy, Kuro rất thích tới, nhất là những bữa tiệc xuất hiện hơn 5 sát thủ. Thấy cậu ta hào hứng như vậy, thì chắc sát thủ trong đây con số ko hề nhỏ. Bất cứ những nơi nào Kuro đến, đều có người chết... Đó là điều đã dc định sẵn như vậy... mãi mãi.

-Mà cho tôi vào nhóm dc chưa? - Kuro bỗng chợt nhớ đến chuyện hôm trc, mặt hửng khởi quay ra hỏi. Băng chỉ còn cách quay ra chỗ khác và... gạt đầu.

-Thế mới dc chứ! Ko hổ danh là Yuki, luôn đưa ra những quyết định đúng đắn - Kuro vỗ vai Băng cười nói. Q... quyết định đúng đắn? Nói nghe hay lắm chứ nếu nói lại câu đấy, cô cho rằng đó là quyết định cực kỳ sai lầm.

Kuro-kẻ nổi tiếng với việc đá đối thủ tranh dành hạng nhất xuống vực thăm ko đáy. Có thể mục tiêu của hấn chính là cô. Dù sao cô cũng đang đứng hạng nhì, Yuki-Đệ Nhị. Còn hấn, Kuro-Đệ Nhất nếu bỏ qua việc hấn khinh thường cô và kệ cô tấn công dành vị trí đệ nhất thì chỉ còn hấn đang đá cô xuống vực thăm vô hình.

Xem xét kỹ hơn, nhóm cô còn có Yoko-Đệ Tam và Phong-Kero (em trai Kuro) thì nếu hấn phá dc nhóm này, lợi thế của hấn sẽ rất lớn. Chết tiệt, cô phải làm sao đây?

-Bình tĩnh, tôi ko làm gì đến cậu đâu! - Kuro như đọc dc suy nghĩ của Băng, cười nói - Tôi đến đây để làm việc khác cơ~ Một chuyện rất thú vị, tôi muốn xem nó cùng cậu, Yuki!

-Thú vị? - Băng nói. Chuyện này chắc chắn có đồ máu ròi. Cái từ này Kuro rất ít khi nói, ngược lại cái từ "nhặt nhèo" dc cậu ta sử dụng nhiều nhất. Nó dùng trong sau mỗi trận đấu đối vs Kuro là quá yếu đuối. Còn thú vị, ám chỉ một trận đồ máu lớn hoặc có tính nghiêm trọng.

-Mọi người ổn? - Băng khẽ liếc Kuro rồi nhìn một lượt tổng thể căn nhà. Nó khá to và nếu có boom nổ thì ít ra cái tấm kính chống đạn kia sẽ giúp bảo vệ cho khán giả tầng trên. Còn tầng dưới, xác suất số lượng thiệt mạng là 9.5/10.

-Ko chắc~ Chúng ta cũng sẽ tham gia vào luôn chứ? - Kuro nhìn ngó xung quanh, mép khẽ nhếch lên

-Ừ - Ít nhất cũng phải kết thúc nhanh gọn cuộc chiến để ko làm quan khách tổn thương.

Rầm!!!!!!!! Bỗng một tiếng động lớn phát ra từ cửa chính.

-Bắt đầu ròi!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Người đầu tiên bước ra từ vụ nổ là một cô gái đẹp có vẻ ngoài cuốn hút, mê mị. Cô thuộc kiểu sát thủ quyến rũ, chưa ng nào thoát khỏi vẻ đẹp chết ng của cô ta kể cả con gái. Rose Black là biệt danh của cô.

-Trong số tụi bay, đứa nào là Yoko, con gái rượu lão Quế gia?? - Rose hét lớn. Ko ngờ đôi môi đỏ mọng này có lượng âm khùng đến vậy. Mà... Mục tiêu của bọn họ lần này lại là Nhi ư? Sát thủ đứng thứ 3 thế giới?? Ko... ko thể nào...

Vậy hẳn bọn chúng có ý định chiếm ngôi đệ Nhất. Bọn chúng tưởng kết hợp các bang phái mạnh nhất nhì trong nước sẽ giúp đc điều gì chắc? No never!

Mà... điều này chắc chắn buộc phải dính líu đến sát thủ đứng thứ 2 thế giới - Băng Băng cô đây rồi. Thế là cô đành phải chui vào chiến đấu theo nghĩa bảo vệ chức. Nhiệm vụ của cô là... yểm trợ Nhi thoát khỏi bọn sát thủ. Tại sao lại là "yểm trợ"? Nếu cô nói bảo vệ Nhi thì chứng tỏ cô bảo Nhi yếu đuối đến nhường nào, mà Nhi lại ghét như thế.

-Hong Rose, tôi ko ngờ mục tiêu của cô là tôi đó! - Phương Nhi trong đám đông đi ra. Hoàng nhìn Nhi đầy lo lắng và hoang mang. Đây... có phải là cô bé Nhi ngày thơ ngày trc ko? Sao cô thay đổi nhiều đến thế?

Rose Black có tên thật là Mỹ Hồng, hay gọi là Hồng Rose. Điều này chỉ có các sát thủ cấp cao mới biết. Hồng Rose là một cái tên khá hay nhưng đối với chủ nhân cái tên đó, nó ko khác gì một nỗi nhục. Tại sao? Vì cô ta ghét chính cái tên của mình. Vì người đặt cái tên này cho cô ta là ng đã hủy hoại cuộc sống của cô.

-Ngươi... thật ngậy thơ! Mục tiêu của tôi? Mày là mục tiêu của bọn tao đó!! - Rose mỉm cười đáng sợ, hét lên. Lập tức đằng sau là các bang đảng lớn, nổi tiếng ản chơi, tàn ác. Coi sinh mạng con ng ko bằng một nắm rom, cọng cỏ.

-Chắc... - Nhi nhìn sơ qua. Vụ này tốn thời gian đây. Có cả bang Devil và Maria của công ty ba cô. Bọn này nó phản bội đây mà.

-Đi - Băng, hay gọi là Yuki đi trc. Tay cầm khẩu Bazoka xông thẳng vào quân địch. Mọi đầu khẩu Bazoka bự chà bá vậy Yuki?

-Hehe~ Vụ này vui đây! Cho tôi tham gia với. - Kuro hào hứng nói lớn. Ngồi ở lầu trên nhìn xuống, tay cầm que củi lửa chuẩn bị châm ngòi cho khẩu đại bác. Oi oi, Bazoka đã khùng thì cái này mới là hàng khùng nhất. Anh Kuro đại xa mọi đầu ra cái khẩu đại bác chà bá như cái xe ô tô. Lại còn có đạn nữa chứ?

Mọi ng đã đc di dời, cuộc chiến bây h mới bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Máu... máu... và máu

Xung quanh hết thấy chỉ một màu đỏ tươi cùng với một mùi tanh khó chịu. Ko thể đếm nổi số xác người trong cái tòa nhà to đồ sộ này nữa.

-Haizz, chán ghê! Chẳng bỏ bèn gì cả! - Kuro trên người ko một vết thương mà quần áo như vừa nhúng vào một chậu máu đỏ đầy ắp. Có lẽ cậu là người vô tư nhất trong cái trận chiến này.

-Rảnh nhỉ? - Băng liếc. Tay nắm chặt vết thương đang rỉ máu ở chân. Cô có vẻ khá chật vật trong việc đi lại - Nhi, sao ko? - Băng quay qua nhìn Nhi. Cô bị thương nặng hơn Băng nhiều. Ko thể đi lại cũng như cử động. Hên là có Leo ở đó công Nhi lên xe trở đến bệnh viện.

-Uk, ko sao ko sao! - Nhi cười rồi Leo phóng xe đi mất hút. Chỉ còn mỗi Băng và Kuro.

-Này, để tôi công cho! Đẳng nào bà cũng phải về băng bó đúng ko? Để tôi đưa bà về! - Kuro cởi áo ra, xé một mẩu vải băng bó tạm thời cho Băng. Nhìn nó thậm trí còn tệ hơn khi máu trên áo cứ rơi xuống từng giọt.

-Cảm... ơn - Băng nói nhỏ. L... lần đầu tiên cô cảm hơn hẳn. Kuro ngạc nhiên ko kém, người đơ ra một hồi rồi mỉm cười cõng Băng lên xe.

-Cảm ơn bà! - Kuro vừa phóng xe vừa nói. Trông cậu ta có vẻ rất vui.

-Tại sao? - Băng nói. Cô ko thể hiểu nổi cái tên vừa nguy hiểm, vừa vô tư này đang nghĩ cái gì trong đầu nữa.

-Bí mật! - Kuro cười lớn. Băng nhăn mặt, ko thèm để ý "tên đàn" Kuro nữa mà ngắm nhìn cánh về đêm và bàn tay đầy máu của mình.

Có lẽ Băng sẽ ko thể nào tưởng tượng được, Kuro đang cảm ơn mình về cái gì. Cũng ko thể nào tưởng tượng được, chỉ vài câu nói mà cô nói ra, hẳn lại cảm thấy hạnh phúc kì lạ. Một từ “cảm ơn”, đơn giản nhưng tràn đầy ý nghĩa, có lẽ Kuro đã biết nhiệm vụ quan trọng nhất đời mình rồi. Đó là... mãi mãi ở bên và bảo vệ Băng.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Tại nhà Băng...

-Bà cứng cỏi nhỉ? Từ lúc băng bó đến giờ bà vẫn chưa kêu đau tiếng nào – Kuro hiện đang băng bó vết thương ở chân cho Băng, cười mỉm.

Băng không nói gì thêm, cô cảm thấy mình vẫn còn quá kém cỏi trong trận đấu hôm nay. Ước mơ của cô là có thể trở nên mạnh nhất, bất bại... để có thể bảo vệ những người cô yêu thương.

-Kuro... - Băng nói khẽ.

-Hừm??? – Rất hiếm khi Băng gọi cậu nên cậu có chút tò mò.

-Ông... làm ơn hãy dạy tôi! – Băng nói to. Hà???? Kuro có vẻ lúng túng, không hiểu vấn đề. Ngạc nhiên nhìn Băng.

-Dạy? Dạy cái gì?

-Làm sao để trở nên mạnh nhất... - Băng nói. Trận hôm nay Nhi bị thương nhiều là do cô. Chính cô đã nói là sẽ bảo vệ Nhi mà Nhi vẫn bị thương. Là tại cô!

-... - Kuro ko nói gì, chỉ nhìn cô im lặng.

-Nhi bị thương như thế... là tại tôi! – Băng nói nhỏ. Có vẻ cô đang rất khó chịu, lo lắng cho Nhi. Nhi là người bạn thân, là ân nhân của cô khi cô còn nhỏ. Cô rất yêu quý Nhi, nhất quyết ko cho ai làm Nhi bị thương, vậy mà... Cả đời cô chưa hạ mình với ai, mồ côi cha mẹ nên cô cũng không quan tâm ai cả, chỉ có mình Nhi và Leo.

-Haizz, tui hiểu đại khái vấn đề rồi. – Kuro thở dài, đi đến cạnh Băng.

Bụp!

Kuro hai tay ôm lấy hai má Băng, đánh một cú khá đau. Hai má cô đỏ ửng lên. Cô nhìn Kuro khó chịu.

-Ông đang làm...

-Đồ ngốc! – Kuro hét to vào mặt Băng. Chặn ko cho cô nói hết. Sau cậu tiếp tục:

-Đừng có tự mình gánh vác hết tất cả như thế! Bà quên là còn có tui rồi à? Bà không làm được, để tui làm hộ nốt cho!

-Kuro...

-Bà đó, bà có thể dựa dẫm vào tui mà! Tui muốn là chỗ dựa vững chắc của bà

-Ông... - Băng ngạc nhiên. Kuro chăm chú nghe Băng nói. Cái này... có được tính là tỏ tình không nhỉ?

-Ông đang tán tỉnh tui đó hả? – Băng nói. Kuro đơ ra vài giây rồi chợt cười lớn.

-Haha, ừm thì cứ cho là như vậy đi! Tui... yêu bà lắm đó! – Kuro cười, nhìn Băng chăm chú.

-Đùa nhạt! – Băng quay đi, ra khỏi phòng. Trước khi đi, Băng có quay lại nói thêm.

-Nhờ ông... bảo vệ Nhi giùm tui! – Băng nói. Kuro nhếch mép, tay ra ký hiệu OK. Cô biết chúng đang nhắm vào Nhi, nếu không cẩn thận, Nhi mất mạng như chơi.

-Mà Yuki! Lời tui nói, không có câu nào đùa giỡn đâu! Tui nói thật lòng đó! – Kuro hét theo.

-Tui biết rồi! – Băng cười, không biết cô cười vì ai. Vì Nhi, hay Kuro. Nhưng dù sao, cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn rồi.

Chương 17

Hà?

Không ngờ, cảnh tượng đầu tiên Băng nhìn thấy khi thức dậy lại là cái bản mặt hôm trước còn dám đùa với cô: Kuro!

-A, Băng! Bà tỉnh rồi đó hả? - Nhi từ nhà bếp đi ra, đeo trên mình bộ tạp giề hình con thỏ màu hồng ngọc dễ thương chọt nói.

-Ừ, mà tại sao? - Băng liếc nhìn Kuro ngồi chễm chệ trên ghế sofa, ăn bánh quy ồn ào và xem tivi một cách ngớ ngẩn.

-Ồ... tại cậu ấy nói bà đồng ý cho cậu ấy đến ở ở đây nên tui đã cho cậu ấy vô. Không phải hả? - Nhi ngơ ngác nhìn Băng, lại nhìn Kuro đang vô tư xem phim.

-Không. - Băng nói với Nhi thẳng thừng dứt khoát, lại quay qua chỗ Kuro, chữ ít mà nghĩa nhiều nói - Ồn ào!

Kuro nghe vậy lập tức tiu nghỉu mà tắt tivi, nhìn về phía Băng cười.

-Hehe~ Xin phép làm phiền nha Yuki, Yoko! Nhà này ngày hôm nay sẽ có thành viên mới, mong chủ nhà chỉ giáo nhiều! - Kuro cười tinh nghịch về phía hai cô nàng.

-Được, được! Xin mời! Xin cứ tự nhiên! - Nhi vui vẻ đón tiếp. Băng thì ngược lại, lạnh lùng phán một câu rồi đi về phòng:

-Cút!

Ai da~ Kuro đã nghĩ Băng sẽ nhẹ nhàng nói câu khác cơ, thôi, hơi đau lòng tí nhưng kệ vậy.

Băng đang lau súng trong phòng thì có tiếng ồn ngoài cửa. Cô đi ra xem thì..

-Yuki, xin phép làm phiền! Từ hôm nay tôi sẽ ở phòng bên cạnh nha! - Kuro vẫn giữ nụ cười trên môi nói, tay xách hai vali cỡ bự.

Băng không nói gì, lặng lẽ đi vào phòng. Hôm qua Băng đã nghĩ mình tại sao lại yếu đuối và mất cảnh giác thế chứ? Sao lại đi cùng cái tên Kuro nguy hiểm vậy chứ? Hôm qua mình mềm yếu quá rồi, phải cảnh giác mọi lúc mọi nơi không được thả lỏng cơ thể như hôm trước nữa!

"Chỉ có thể tin tưởng một mình mình" cái câu đó đã ám ảnh vào đầu Băng khi còn nhỏ. Áp dụng với tất cả mọi người kể cả người thân nhất với Băng, Nhi.

Chương 18

Tít tít tít...

Tiếng chuông điện thoại cứ reo khắp phòng, Băng tỉnh dậy rất nhanh, lấy điện thoại xem. Chợt lông mày cô nhíu lại.

-A lô

-Băng Băng, anh đây! - Một giọng nói nam trầm trầm cất lên. Khi nghe thấy giọng nói này, ánh mắt cô sắc thêm vài phần. Giọng nói lạnh lẽo hơn trước gấp nhiều lần.

-Ai?

-Thật lạnh lùng nha~ Anh trai của em nè! Lục-Khiêm! - "Nụ cười!" Băng thầm nghĩ. Đó là anh trai ruột của cô-Lục Khiêm.

Hai anh em lẫn lộn trong cuộc đời không có tình thương của ba mẹ, dĩ nhiên phải đùm bọc lấy nhau. Trong hoàn cảnh đó, Lục Khiêm như là thần, là thánh, là người thân duy nhất của cô. Cô ngày nào cũng như ngày đó, suốt ngày bám lấy Lục Khiêm, vâng vâng dạ dạ như thú cưng.

Nhớ lại một lần, hấn lợi dụng cô, dụ cô vào chuồng ngựa cướp đồng rom, rạ để nằm cho ấm trong những ngày trời lạnh. Hại cô bị ngựa đá thâm tím hết mình mấy, hôm sau gần như không động dậy được nữa. Trong khi đó hấn ta không làm gì cả, chỉ ngồi trên cây khế gần đó đung đưa chân nhìn cô, cười khúc khích.

Không chỉ vậy, người “anh trai” này hết lần này đến lần khác vút cô vào đồng rác, ném cô vào bụi rậm, thả cô xuống hồ nước, treo cô lên trên cây,... làm trò vui. Tất cả mọi thứ gọi là tàn bạo với một đứa trẻ 4 tuổi. Hấn chưa bao giờ cho cô bất kì thứ gì, đồ ăn, nước uống, quần áo,... nhưng cô vẫn một lời theo hầu hấn. Bởi vì thế giới này, ngoại trừ người đàn ông này ra, cô không quen ai cả.

Cho đến một hôm, có vẻ hấn không chịu được tới nữa, nhốt cô vào một căn hầm tối tăm, trong một căn nhà bỏ hoang. May mắn là cô chưa chết. Từ lần đó, cô thề với lòng mình, sẽ không coi anh ta như một người anh!

-Anh? Tôi không có.

-Thôi mà, đừng giận nữa! Nè, quay về nhà đi em! – Quay về nhà? Cô thầm cười khinh bỉ. Hấn lại muốn lợi dụng cô như trước đây ư? Đáng tiếc, bây giờ cô không còn là đứa trẻ 4 tuổi ngây thơ nghe răm rắp lời của một thằng anh già tạo đâu!

-Tôi đang ở nhà.

-Em có tin anh sẽ làm gì đó với em không? Em nên ngoan ngoãn nghe lời anh đi! – Có lẽ Lục Khiêm nên nhớ, không có gì có thể đe dọa được cô.

-Anh đe dọa tôi?

-Anh có thể làm rất nhiều thứ để em CHẾT một cách nhanh chóng. Nhưng nể tình anh em, anh sẽ cho em một con đường sống. Anh cần em làm vài việc. – Lục Khiêm nhấn mạnh chữ chết, âm điệu lạnh đi rất nhiều.

-Việc gì? – Cho dù không muốn làm thuộc hạ cho hấn ta nhưng Băng cũng rất tò mò việc hấn muốn nhờ cô làm là gì. Hấn ta dư sức hủy cả một thành phố, vậy hà cớ gì phải nhờ cô? Hấn là một việc hấn không thể làm được. Mà việc hấn không làm đc trước nay chỉ có trên đầu ngón tay hoặc không có. Vậy chắc hấn là một chuyện gì đó có ảnh hưởng rất lớn tới thế giới.

-Anh muốn nhờ em... giết... Sát thủ Đứng đầu Thế Giới... Đệ Nhất-Kuro No Asashin.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Giết... Kuro ư?

-Tại sao?

-Hà? Tại sao về cái gì? Em quen hấn mà đúng không? Hai đứa ở gần nhau, em kết liễu nó luôn giùm anh! – Lục Khiêm dùng cái giọng “không có vấn đề gì to tát” ra nói chuyện làm Băng rất bức bối.

-Anh theo dõi tôi? – Chuyện Kuro chuyển về nhà bọn cô mới hôm qua mà đã đến tai Lục Khiêm, hấn hấn có tai mắt trong căn nhà này. Kuro cũng không phải hạng người ngu ngốc, khi chuyển đến đây chắc chắn đã đi một cách lén lút và không cho bọn đàn em biết.

-Ồ không, anh đâu dám! Oan cho anh! Chỉ là anh nghĩ Đệ Nhất với Đệ Nhị chắc hấn có mối liên kết nào đó nên anh nghĩ có thể nhờ em giết hấn ta đc. Anh nghĩ... em chắc hấn cũng ghét tên đó mà đúng không? Chỉ cần hấn ta chết, em sẽ dành đc vị trí đứng đầu-Đệ Nhất – Đúng, Lục Khiêm nói không sai. Băng Băng cô đây cũng rất ghét tên Kuro, không phải vì hấn tranh vị trí Đệ Nhất cô hằng ao ước. Mà vì con người hấn, vô tư vô lo như vậy mà lại đc Boss cho vào vị trí đó, nếu Kuro là một người nghiêm túc, chấp hành cẩn thận từng nhiệm vụ thì cô còn có thể cho hấn ở vị trí đó. Cô là cô không thích con người như vậy mà được vị trí cao hơn cô thôi. Chưa đến nỗi là giết để đoạt ngôi.

Dù sao cô cũng muốn tự mình dành ngôi bằng chính sức mình chứ không phải giết chóc lẫn nhau.

-Tại sao giết hấn? – Đó cũng là câu hỏi cô luôn thắc mắc khi Lục Khiêm đưa ra đề nghị này.

-Hừm? Chuyện đó không cần em biết. Chỉ cần em giết hấn thành công, anh sẽ cho em một khoản tiền tương đương với 5 nhiệm vụ cấp A. Em đồng ý chứ? – Mỗi tháng Băng chỉ nhận được 2 nhiệm vụ cấp A, xếp theo thứ tự nhiệm vụ từ thấp đến cao là F, D, C, B, A, S, SS, SSS. Một nhiệm vụ cấp A nhận được 50 triệu.

-Tôi không cần. Tạm biệt!

-Ê ê, Băng Băng--- tút tút tú... – Món lời khá hời, nhưng cô cũng không túng thiếu đến nỗi thế. Nếu Lục Khiêm không muốn nói thì có dí súng vào đầu, ghé dao vào cổ cũng không hé miệng nửa lời. Vậy nên cô dừng cuộc nói chuyện ngay và luôn.

Bây giờ, cô... nên làm gì đây?

Cô đứng lặng hồi lâu trong phòng suy nghĩ mà không biết bên ngoài cửa có một người cũng đã nghe hết từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

-Yoko, theo tôi! – Băng, Nhi, Kuro đang ngồi ăn sáng. Băng chợt đứng dậy rồi nói. Nhi ngơ ngác nhìn Băng. Thường thì Băng hay gọi cô là Nhi mà ta, bỗng dưng gọi như vậy... chắc hẳn có chuyện quan trọng.

-Ừ, đây đây!

Có vẻ như Kuro cũng ý thức được nên cứ mặc kệ hai người mà một mình ăn nốt bữa sáng.

Trong phòng Băng chỉ có hai người họ. Băng kể rõ đầu đuôi sự việc ngày hôm qua cho Nhi biết, cô chỉ ngồi im lặng suy nghĩ.

-Vậy bà muốn thế nào?

-Tôi sẽ không làm.

-Ừm, nếu ý bà vậy thì tôi cũng không có nói gì thêm nữa. Nhưng tôi chắc chắn Lục Khiêm sẽ không bỏ qua cho bà dễ vậy đâu.

-Tôi biết.

-Vật bà cần thận đó – Nhi đứng dậy, duỗi hai tay đầy mệt mỏi – Mà tui cũng có chuyện muốn nói, bà gọi tên Kuro kia lên đây hộ tui đi!

-Ừ

.....

-Có chuyện gì thế? Kêu tui vào đây nói chuyện gì? – Kuro ngáp ngáp dài, ưỡn ẹo vào phòng. Băng đứng đằng sau cũng đi vô, nhanh chóng ngồi trên giường nhìn Nhi, để hai tên kia ngồi đâu thì ngồi.

-Boss tổ chức một bữa tiệc lớn mừng thắng lợi nhiệm vụ cấp SSS của 9 đội. Kêu chúng ta cũng cùng đi để biết mấy người có máu mặt ở khu vực này. À, phải gọi cho Phong nữa. Đạo này nó cứ lúi thủi trong tầng hầm thí nghiệm gì thế không biết. – Nhi hớn hờ nói, ai cũng biết cô thích nhất tiệc tùng. Lại còn là một bữa tiệc tập hợp cả 9 đội, cô vui mừng cũng là phải.

-Lệnh Boss đã định, tuân theo – Băng nhẹ gạt đầu, hiển nhiên cô cũng chẳng thích thú gì. Tuy nhiên Boss đã có lệnh thì cô phải đi.

-Hí hí, lâu rồi tui chưa gặp đội trưởng đội 3. Không biết hẳn có khỏe không ta. – Kuro thì khoi nói, có khi còn thích thú hơn Nhi ấy.

-Ừm, vậy tất cả đi. 9 giờ đêm nay, dưới tầng hầm khu XXX. Chuyện quần áo, dầu tóc, trang điểm để tui lo! – Nhi nháy mắt tinh nghịch, cô xưa nay luôn vậy, thích quán xuyến mấy vụ này lắm. Băng chỉ còn cách nặng nề gạt đầu, Kuro thì sao cũng được.

----- 8h 45 -----

Nhi mặc một bộ váy màu hồng nhẹ, tầng tầng lớp lớp xòe ra, đôi chỗ đính thêm đá lấp lánh, hết sức đẹp đẽ và tinh tế. Tóc màu vàng nổi bật, được tết cột lên gọn gàng làm tăng vẻ kiều sa. Khuôn mặt được trang điểm nhẹ mà trông khác hẳn, xinh hơn rất nhiều so với bình thường.

Băng khẽ lăm bắm, đúng là “chuyên gia” có khác.

Băng mặc bộ váy xanh nhẹ lúc mua ở trung tâm thương mại, Nhi ép cô mặc nó chứ không Băng lại mặc cái quần áo bình thường mất. Tóc cô được xõa ra, tóc đôi chỗ được tết lại, buộc cẩn thận vào nhau. Đôi chỗ đính kim tuyến lấp lánh bắt mắt. Khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn tăng lên vẻ đẹp lạnh lùng, quyền rũ của bản thân.

Kuro ngơ ngác nhìn Băng, môi khẽ nhếch lên. Băng chỉ nhủu mày lườm cậu ta một trận.

Bộ vest sọc đen và đỏ được Kuro khoác lên, bộ quần áo may theo đúng kích cỡ của Kuro nên trông cậu ta thon thả hẳn ra. Tóc được vuốt keo cẩn thận, đôi chỏ xẹt màu đỏ trông ra đáng đàn ông, hợp với vị trí Đệ Nhất làm người ta kính sợ. Khuôn mặt chỉ được tô thêm ít màu sắc mà trông đẹp như một quý ông nghìn người khiếp sợ, khí chất ngút trời.

Nhưng cái tính tình nhớn nhác vẫn vậy...

Leo đến muộn một chút nhưng vẫn đến kịp để Nhi trở tài. Leo nghi ngờ nhìn người “đàn ông” có khí chất ngầu lòi này, phán một câu:

-Ai đây?

-Haha, anh nè anh nè! Thấy sao? Đẹp trai hẳn ra đúng không? Kakaka! – Cái giọng nói lạnh lạnh tinh nghịch làm Leo nhận ra anh trai mình, cậu cẩn thận viết lách gì đó vào cuốn sổ “Bí mật của anh hai” mà Kuro vẫn luôn khiếp sợ.

-Phong, vào đi vào đi! Để chị trang điểm, thay quần áo cho em! – Nhi rạng rỡ chui ra khỏi phòng trang điểm, lôi kéo Leo đang nhìn bằng ánh mắt “không ngờ được” nhìn mình và Băng – Yuki, chị đẹp lắm đó!

-Cảm ơn Leo – Băng chỉ nhẹ gật đầu, ngồi im một chỗ. Sắc mặt không thay đổi nhưng trong ánh mắt vẫn có ý cười.

Sau vài phút, Leo bước ra với vài phần người lớn so với độ tuổi của bản thân. Khiến Kuro cũng kính sợ nhìn Leo đầy nghi hoặc – Bộ chẳng lẽ Phong lớn lên đẹp trai hơn mình ta?

-Tất nhiên! – Leo đắc ý đáp lại, Kuro chỉ hừ cái rồi lại nhìn Băng.

-Thôi thôi mấy người! Mau mau lên xe đi thôi! – Nhi vỗ vỗ tay, lên xe rồi phóng đi trước. Có vẻ cô nàng đang rất hứng hời muốn đến đó ngay và luôn.

Kuro, Băng, Leo mỗi người một xe mô tô đi đến đó.

Khung cảnh đêm xung quanh đầy ánh đèn sáng trông vừa đẹp vừa lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Bữa tiệc không ngoài dự đoán của Băng, nó chỉ có thể dùng một từ để hình dung: tráng lệ.

Tầng hầm của quán bar mà Boss mở, không như mọi người nghĩ, nếu so ra thì có khi tầng hầm này còn rộng lớn hơn quán bar ấy chứ.

Cửa vào của tầng hầm gồm đủ các thứ mật mã và máy dò quét vũ khí. Hiển nhiên, việc có gián điệp xâm nhập vào bữa tiệc mà Boss tổ chức là một chuyện thường xuyên nên ngài đã chuẩn bị rất đầy đủ và chu đáo.

Bên trong tầng hầm, ánh đèn vàng chiếu sáng đến chói mắt những người vừa đi vào. Khung cảnh tráng lệ, nhưng chiếc đèn sang trọng phát ra ánh sáng màu vàng đẹp đẽ. Từ chiếc bàn đến ghế đều trải những tấm vải bằng nhung, lụa cao cấp vừa nhìn là biết giá cả trên trời. Trên bàn trải đầy đồ ăn nhìn ngon mắt và những ly rượu đủ loại hương vị, chính giữa điểm một lọ hoa hồng đỏ rực rỡ còn tươi mới và những chiếc nến nhỏ lấp lánh ánh lửa.

Đối với những thứ sang trọng xa hoa này hiển nhiên những người dùng nó đều cùng một đẳng cấp.

Những vị khách máu mặt nhìn qua thì đã biết không tầm thường. Họ khoác lên mình những bộ váy của những thương hiệu nổi tiếng, có những người còn mặc những bộ váy được thiết kế cho riêng mình để thêm nổi bật. Đàn ông thì họ mặc những bộ vest tây trông rất “chất”. Số lượng khách mời quả thật không đếm được, chỉ ít phải gấp 10 lần số khách mời ở bữa tiệc sinh nhật của Nhi. Nhưng do tầng hầm khá rộng rãi nhìn không thấy điểm cuối nên nhìn qua khá thưa thớt. Trên ngực phải mỗi người đều cài những bông hoa hồng đỏ, tượng trưng cho “khách mời”. Những người phục vụ cài trên mình bông hoa hồng xanh lá, tượng trưng cho “phục vụ”. Một số người chiếm số lượng ít ỏi chưa bằng 1/10 khách đến tham dự, trên ngực họ lại cài một bông hoa hồng vàng kim, tượng trưng cho “khách quý”. Nhưng đáng chú ý nhất làm một nhóm người cài trên mình đóa hoa hồng màu trắng đơn điệu, chỉ duy nhất mình họ cài đóa màu trắng. Họ hình như là một nhóm, đứng xung quanh một cái bàn gần khán đài nhất. Chỉ có 6 người nhưng khí chất không ai bằng, ai trong họ nhìn qua cũng không dễ đụng.

Bọn Băng vừa bước vào đã thu hút được ánh mắt của những ông hoàng, bà hoàng ở đây. Băng nhìn lại đội hình nhóm mình một lượt, Nhi và Leo đều đeo trên mình bông hoa vàng kim. Băng hoài nghi nhìn bông hoa cài trên ngực mình, duy chỉ có cô và Kuro là cài bông hoa hồng màu xanh lam nhạt, trong này không có ai khác cài hao hồng xanh lam cả. Chẳng lẽ bông hoa này...

-Trân thành cảm ơn mọi người dành thời gian quý báu của mình đến dự buổi lễ mừng nhiệm vụ SSS của chúng ta hoàn thành mỹ mãn. Cũng như để thông báo cho mọi người ai sẽ là người nối tiếp ngôi của tôi – Một người đàn ông lịch lãm đứng trên khán đài trải đầy hoa hồng đủ màu sắc. Trên ngực cài trên

mình đóa hoa hồng nở rực rỡ nhất, to nhất, đẹp nhất với màu đen đơn giản nhưng rất tinh tế. Khuôn mặt vuông vức, rõ ngũ quan dưới ánh đèn vàng chói chiếu sáng. Mọi người không thể không cảm thán được vẻ đẹp của người đàn ông này cũng như khí chất tỏa ra trên người ông khiến họ có chút kính sợ cũng có vài phần kính nể. Đó chính là Boss mà cô vẫn hay nhắc đến, Vương Tử Huyền.

Riêng Băng không nghe một chữ ở câu đầu, cô chỉ để ý câu cuối người đàn ông kia nói. Đúng như cô dự đoán khi bước chân vào đây, bữa tiệc này không phải chỉ để mừng nhiệm vụ cấp SSS thành công mà còn để thông báo vụ truyền ngôi của Tử Huyền. Nhiệm vụ cấp SSS không phải lúc nào toàn đội cũng thành công nên việc Boss tổ chức tiệc thì không phải là lạ gì. Nhưng chưa đến nỗi lớn lao để mời “những người đó” đến dự. Ngài chỉ mời “họ” đến bữa tiệc khi nó thật sự quan trọng và liên quan đến vận mệnh của cả hàng nghìn bang phái dưới trướng mình. Trong thư không đề cập đến việc truyền ngôi, hiển nhiên đã lừa họ, dụ họ đến bữa tiệc. Nếu trong thư có nhắc vụ truyền ngôi, một là Băng không có hứng thú không đến, hai là Kuro không muốn truyền ngôi. Nếu mọi người hỏi vì sao Kuro không muốn truyền ngôi thì chắc Kuro chỉ trả lời là: “Làm Boss mệt lắm! Không thích!”. Còn mọi người hỏi vì sao Băng không hứng thú thì cô chỉ nghĩ đơn thuần là “Chưa đánh bại Kuro, chưa thể thành Boss”.

Ánh đèn không biết từ bao giờ đã di chuyển đến nhóm Băng đang đứng trước cửa vào, hai anh đèn dừng lại trên Băng và Kuro. Đèn trong tầng hầm bỗng nhiên chợt tắt, mọi sự chú ý của mọi người đều dừng lại trên hai con người đang đứng ở dưới ánh đèn.

Băng hơi khó chịu nhăn mặt, nhưng cũng nhờ đèn điện trong tầng hầm đã tắt hết nên cô mới có thể nhìn rõ từ phía xa cũng có một ánh đèn đang chiếu lên một người nọ nhưng do quá xa nên cô cũng không nhìn rõ.

Tất cả sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào ba con người dưới ánh đèn, tiếng xì xào bàn tán bỗng nổi lên không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

-E hèm, để tôi giới thiệu với mọi người những vị khách đặc biệt của bữa tiệc ngày hôm nay – Tử Huyền đưa ánh mắt sắc bén ra hiệu cho ba người họ bước lên khán đài. Ba người lần lượt tiến đến. . .

Sau khi ba người cùng đứng trên khán đài cao 3 mét so với nền đất phía dưới, mọi người đứng vắng quanh chăm chú nhìn, những tiếng xì xào bàn tán đã không biết bay đi đâu, thay vào đó là tiếng im lặng đến nghẹt thở.

Cuối cùng Băng cũng nhìn được khuôn mặt của người thứ ba ngoài cô và Kuro được Boss chú ý ra. Đó là một người con trai, có vẻ như lớn hơn cô và Kuro. Chiều cao 1m8 chỉ có hơn chứ không có kém làm người khác ngưỡng mộ. Khuôn mặt vuông vức, ngũ quan dù là còn tuổi thanh thiếu niên những đã có sự trưởng thành của một người đàn ông. Mái tóc đỏ sẫm thu hút ánh nhìn, được cắt tỉa ngay ngắn. Anh ta mặc một bộ com-lê đen từ đầu đến chân, trông chừng chặc hẳn. Ánh mắt sắc nhọn, cuốn sâu tâm trí người nhìn vào lỗ đen vũ trụ trong mắt anh ta.

Hắn nhận ra ánh nhìn của Băng, khẽ cười với cô. Băng cũng gật đầu lại với anh ta.

Kuro có vẻ cảnh giác với hắn, nhìn hắn chăm chú từ khi bước lên khán đài. Anh ta có vẻ cũng không quan tâm ánh nhìn khó chịu của Kuro, chỉ khẽ cười với cậu.

Bầu không khí căng thẳng giữa ba người bị phá tan bởi câu nói của Vương Tử Huyền:

-Có lẽ mọi người cũng đã biết hai người bên này là ai. Cho nên tôi cũng không cần nhiều lời. Hai người họ là Hàn Băng Băng và Mạc Hắc Khiêm. Hai sát thủ chủ chốt của tôi – Giọng nói trầm trầm, khàn khàn của Tử Huyền vang tiếng lên trong loa. Mọi người ở dưới không khỏi kinh ngạc, cả Nhi, Băng cũng thế trừ Leo và Boss. Trước giờ chưa ai biết tên thật của sát thủ hạng nhất – Kuro No Asashin là gì, nay lại được chính miệng Boss nói ra thì chắc chắn đúng. Tin này sẽ chấn động khắp thế giới ngầm đây.

- Còn đây hẳn mọi người cũng đang thắc mắc, tôi cũng sẽ nói luôn. Đây là cháu trai tôi, Vương Nghiệt Hàm, nó vừa đi du học mấy năm trở về. Nó có gì không phải phép, đừng nề tình tôi mà hãy thẳng thừng trừng phạt nó. – Vương Tử Huyền mặt không cảm xúc từ đầu tới cuối nói đồng dục. Vương Nghiệt Hàm bước lên phía trước ba bước để mọi người nhìn rõ hắn. Hắn 10 phần thì 8 phần giống ông, từ khí chất, cử chỉ, khuôn mặt làm mọi người bên dưới trầm trồ. Trước giờ chưa ai nghe qua Boss có người thân thích nào, thậm chí không ai biết Tử Huyền cưới vợ hay chưa. Nay lại nhận được tin chấn động thế này, mọi người kinh ngạc có, kính nể có, vui mừng có,...

Đảm bảo hẳn ta sẽ nổi tiếng khắp thế giới ngầm chưa đầy 3 ngày.

Băng nhìn qua hông của Nghiệt Hàm, cô thấy ở đó treo một thanh dao găm nhỏ nhưng nhìn qua có vẻ rất sắc bén. Đồ tốt.

Băng đại diện cho súng – vũ khí nóng.

Nghiệt Hàm đại diện cho dao – vũ khí lạnh.

Đúng là tương khắc.

Riêng Hắc Khiêm thì vũ khí của cậu ta đa dạng đủ thể loại, từ súng cho đến dao găm, mã tấu, kiếm, cung... cái nào hắc cũng dùng được. Mỗi lần làm nhiệm vụ đều mang các loại vũ khí khác nhau nên không thể biết được hắc chủ yếu dùng vũ khí nào.

Sau một hồi phát biểu dài dòng cũng như thông báo một số điều quan trọng, bữa tiệc bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Tất nhiên, cậu cháu trai của Boss thành trung tâm của bữa tiệc, một số quý ông, quý bà quen biết Boss đã lâu thì tranh thủ ra hàn huyên tâm sự cùng Nguyệt Hàm. Một số không quen biết nhiều nhưng cũng có địa vị không hề nhỏ thì qua bắt tay làm quen làm Nguyệt Hàm trông có vẻ bận rộn.

Người thứ hai được mọi người hỏi thăm, chú ý không kém là Hắc Khiêm. Đa phần họ chỉ hỏi thăm qua loa vì hầu như ai ở đây cũng nghe danh cậu đã lâu, hỏi không ngừng về thân phận của cậu. Hắc Khiêm là người cởi mở lại tài giỏi nên mọi người hầu như ai cũng có ấn tượng tốt với cậu.

Người thứ 3 không phải Băng, cư nhiên lại là Thiên – anh trai Băng (chương 5). Anh đến vừa lúc bữa tiệc bắt đầu, chưa kịp nghe Boss phát biểu. Anh ần ần hiện hiện, lâu lâu mới xuất hiện ở bữa tiệc. Anh vốn là một điệp viên chuyên nghiệp tiếng tăm lừng lẫy, chuyên nghiệp lại luôn đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ. Tính tình ôn hòa, nhã nhặn nên mọi người ai cũng có hảo cảm với anh. Anh dù cho 3-4 năm không xuất hiện thì mọi người trong ngành quen biết anh vẫn nhớ Thiên là ai.

Ba người họ như lỗ đen vũ trụ hút mọi người vây quanh lại, trò chuyện không ngừng. Băng đơn giản là lạnh lùng tàn khốc và khá kiêu lời nên được yên ổn ngồi một góc trao đổi với Nhi và Leo.

Boss thì lúc ẩn lúc hiện, công bố cậu cháu trai quý tử xong thì đã mất dạng, để MC điều khiển bữa tiệc.

Nguyệt Hàm vất vả ra khỏi đám đông, tiến đến chỗ nhóm Băng đang ngồi. Nhẹ nhàng ngồi cạnh cô. Nhi và Leo hiểu ý liền đi trò chuyện với mọi người.

- Xin chào, tôi tên là Vương Nguyệt Hàm. Tiểu thư đây hẳn là Hân Băng Băng? – Giọng nói trầm cất lên, ấm áp nhưng cũng rất lạnh lùng. Khiến người khác nhớ mãi không quên chất giọng đó.

- Vâng, xin gọi tôi là Yuki. Tôi gọi ngài là? – Băng không mện không nhạ khê trả lời.

-Ồ, cứ gọi tôi là Nguyệt Hàm. Yuki, cô đây là chủ của bang nào vậy nhỉ? – Nguyệt Hàm nói tiếp, có vẻ muốn nói chuyện dài dài. Băng khá hứng thú với con người này, không khách khí nói.

-Tôi chủ bang Ice Nhật Nguyệt. Gọi tắt là Ice – Băng uống một ly rượu đỏ, nhẹ cất tiếng.

-Vậy à? Tôi mới vừa du học về, hơn chục năm chưa về quê hương nên cũng chưa biết gì nhiều. Cảm phiền Yuki có thể giới thiệu sơ qua cho tôi biết tình hình nơi đây thế nào? – Nguyệt Hàm trong ánh mắt đầy khó hiểu nhìn chằm chằm Băng làm cô khá khó chịu.

-Tất nhiên là đư... - Băng còn chưa nói xong, Hắc Khiêm cùng anh Thiên từ trong đám đông nhảy ra. Hắc Khiêm nói

-Không được! – Rồi tự tự tiện tiện kéo tay Băng ra chỗ khác. Nguyệt Hàm ngồi đó, mặt lạnh tanh nhưng ánh mắt ánh lên vài tia hung ác.

-Xin chào, tôi là anh trai của Băng Băng – Lục Thiên. Nếu em tôi nói gì không phải xin thứ lỗi – Thiên đi đến bắt chuyện với Nguyệt Hàm. Hắc rồi sự chú ý khỏi Băng và Hắc Khiêm, bắt tay với Thiên.

-Không không! Tiểu thư Yuki không nói gì sai cả. Tôi là tôi rất có hảo cảm với tiểu thư. Hân hạnh làm quen, tôi là Nguyệt Hàm – Nguyệt Hàm nói chuyện với Thiên, nở nụ cười bí ẩn làm Thiên có cảm giác cảnh giác với hắc.

Ở một góc khác của bữa tiệc... Băng và Hắc Khiêm đang trừng mắt với nhau...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trao đổi thông tin...

Hắc Khiêm kéo Băng đến một góc tường, rất xa chỗ Nguyệt Hàm và Lục Thiên đang ngồi. Hắc Khiêm siết chặt cổ tay Băng làm cô khê nhăn mày.

-Yuki, tôi nói trước với bà. Tránh xa tên Nguyệt Hàm đó ra! Hắc là một tên rất nguy hiểm, chớ nên dây dưa vào! – Hắc Khiêm nhìn xung quanh, khê thì thầm với Băng. Băng biết, những lời Kuro nói lúc này rất nghiêm túc, một khi hắc gọi cô là Yuki thì đó là lúc nên nghiêm túc cân nhắc từng câu nói của hắc.

-Ừ. Biết rồi – Băng đáp gọn. Hắc Khiêm nghe vậy thì khê thả lỏng cánh tay vừa siết tay Băng ra.

-Nhớ lời bà đã nói đấy! Giờ tôi bận một chút việc, bà phải hứa với tôi, hãy cách xa tên đó ra 2 mét cho tôi! – Hắc Khiêm vẫy gọi tên đàn em lại đây,

nhìn điện thoại trong tay một lúc rồi nói.

-Được – Thật sự Băng không có ấn tượng gì về Nguyệt Hàm cho lắm, cũng không thấy hắn nguy hiểm ở chỗ nào mà có thể khiến cho Kuro nhà cô hành sự lạ như vậy. Thôi thì Băng cũng đành chấp nhận.

Hắc Khiêm chân trước vừa bước khỏi tầng hầm, Nguyệt Hàm chân sau đã bèn mặng đến chỗ Băng Băng đang ngồi. Băng khẽ cảnh giác rồi định đứng dậy đi chỗ khác thì đã bị Nguyệt Hàm nhận ra, kéo tay cô lại.

-Sao thế Yuki? Cô là đang lẩn tránh tôi ư? – Nguyệt Hàm khuôn mặt lộ vẻ buồn phiền nhưng giọng nói thập phần cứng rắn, không có vẻ gì là buồn cả, trái lại có vẻ thích thú.

-Không, bỏ tay! – Băng giật cánh tay khỏi bàn tay to lớn của Nguyệt Hàm nhưng không thành – Muốn gì?

-Ồ, cô đừng nghĩ xấu cho tôi! Tôi chỉ muốn có một vụ trao đổi thông tin với cô thôi – Nguyệt Hàm khẽ nhếch mép cười. Băng nhú mày. Trao đổi thông tin?

-Được. Cách xa tôi 2m ra! – Băng là người biết giữ lời hứa, và cũng không muốn đứng gần Nguyệt Hàm quá lâu. Giọng điệu ra lệnh của hắn khiến cô chán ghét.

-Theo ý cô! – Nguyệt Hàm bỏ tay Băng ra, lùi về sau vài bước – Đã được chưa?

-Rồi. Nói đi! – Băng ngồi xuống cái ghế gần đó, cầm ly rượu trên bàn uống một hớp.

-Như tôi đã nói, trao đổi thông tin. Tôi sẽ cho cô thông tin cha mẹ của cô đổi lại cô phải cho tôi thông tin của Kuro No Asashin. Sao, quá lời rồi phải không? – Nguyệt Hàm vừa nói vừa chăm chú quan sát biểu cảm của Băng, thấy cô khẽ sùng sốt thì nhếch mép cười thầm, đi vòng quanh cô trong phạm vi 2m – Tính cách, điểm yếu, điểm mạnh, món ăn ưa thích, vũ khí thường dùng, sống ở đâu, sở thích là gì,... mọi thứ cô biết về hắn. Đổi lại, cô sẽ có đầy đủ thông tin của cha mẹ cô, thấy sao?

-Làm sao anh có những thông tin đó? – Băng đáp lại, cô vẫn chưa tin hắn Nguyệt Hàm có thể có được thông tin mà trong mấy năm ròng cô vất vả lặn lội làm nhiệm vụ tìm kiếm mà không thấy 1 vết tích nào.

-Cô không tin tôi? Hừm... cũng đúng thôi. Tại sao tôi có thông tin thì đó là chuyện bảo mật, thôi thì ngoại lệ cho cô vậy - Nguyệt Hàm dứt tay vào túi quần, hất cầm lên phía sân khấu đầy ánh đèn rực rỡ - Cô đừng quên tôi là cháu ai, chuyện này nếu phân đội của tôi ra tìm kiếm cũng chỉ cần 1 tháng là xong. Có ông tôi làm chứng, thông tin hoàn toàn đúng sự thật 100%.

Nếu lời Boss ra thì Băng tất nhiên sẽ tin theo răm rắp, không nghi ngờ như vừa nãy nữa: - Tôi tạm tin. Còn thông tin của Kuro, ý anh là muốn tôi làm gián điệp cho anh?

-Ừm... cũng tương tự thế đi. Theo tôi điều tra, hắn cùng cô là có quan hệ không tồi, khá thân thiết. Tôi nghĩ cô sẽ có thông tin quan trọng của hắn, tất nhiên, nếu tôi biết thông tin cô đưa cho tôi là giả, cô hãy chuẩn bị tâm lý đi! – Nguyệt Hàm buông lời đe dọa, nụ cười mà hắn đang cười không có vẻ gì là đang vui cả, tràn đầy sát ý bên trong.

-Để tôi suy nghĩ. Sau 1 tuần sẽ có câu trả lời cho anh – Băng đứng dậy, định đi tìm nhóm Nhi.

-Tôi rất mong chờ câu trả lời của cô, quý cô Yuki xinh đẹp của tôi. – Nguyệt Hàm ngạo nghễ cười ranh ma. Băng khẽ nhướn mày.

-Tôi không phải của cậu!

-Chỉ là sớm hay muộn thôi! Con mồi tôi đã ghim, không bao giờ có cơ hội thoát khỏi tay tôi đâu – Nguyệt Hàm khẽ thì thầm, nhỏ đến mức Băng cũng không nghe thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bóng đen bí ẩn

Điện thoại trong túi Băng rung lên, là số lạ: - Ai?

-A, Băng Băng! Cô đúng không? May quá! Cô mau chóng điều quân đến thành phố Z, đường XX giúp tôi! Mau... xèo xèo... lên!.... – Đường truyền tín hiệu có vẻ yếu nên Băng không đáp lại, mau chóng gọi cho Leo:

-Leo, phân quân đến thành phố Z, đường XX mau! – Băng nói xong thì tắt điện thoại, lao ra khỏi tầng hầm. Cô có dự cảm không lành,... Hắc Khiêm... đang nguy hiểm!

Trèo lên chiếc xe mô tô đen bóng, Băng lao nhanh trên con đường trống trải, tối tăm.

---Thành phố Z, đường XX---

-Leo! Hắc... Kuro đâu? – Băng xuống xe, nhìn xung quanh. Nằm dưới đất hầu hết là đàn em của Kuro và một bọn khác, đội của cô chưa bị thiệt hại gì nhiều. Băng lạnh lùng đá từng cái xác chết ra dẹp đường đến cạnh Leo.

-Anh ấy được đưa về nhà chữa thương rồi – Leo nhắc một tên đang nằm hấp hối dưới đất: - Bọn này là đàn em của bọn Long Kỳ, bọn nó lại rục rịch ngửa đòn rồi. Có cần tôi phải quân diệt bang chúng nó không?

-Ừ - Băng nhắm nghiền trong đầu. Nếu chỉ có đám Long Lý thì không thể khiến chưa từng nhờ trợ giúp như Kuro phải đến nước gọi cô đến giúp. Thực lực hai bang hoàn toàn khác xa nhau, chắc chắn đã có một kẻ nào đó nhúng tay vào. Băng đã nghĩ ngay đến một người...

...

-Kuro? – Băng bước vào phòng, là Leo đã đưa địa chỉ nhà của hắn. Thật ra tên này có rất nhiều “nhà” ở nhiều nơi khác nhau trên cái đất nước này.

-A, Băng Băng hả? Lại đây, lại đây! Tôi chán quá! – Hắc Khiêm ngồi trên giường, lưng và bụng được băng bó. Có vẻ hắn bị thương nặng ở một trong hai phần đó.

-Thương ở đâu? – Băng ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, nhìn chăm chăm vào dải băng trắng hơi nhuộm hồng do máu mà nhăn mày.

-Lưng, có vẻ tôi sẽ không được nằm trong một khoảng thời gian dài rồi – Hắc Khiêm chán nản ườn ẹo lưng. Băng bắt lấy hai vai của hắn, giữ hắn im lại: - Ngồi yên!

-Hả? – Hắc Khiêm còn chưa hiểu được lời Băng nói thì cô đã quay ra sau lưng cậu, dùng thuốc bôi qua những vết thương ngoài da: -Cảm ơn nha Yuki!

-Vậy... là ai? – Lời Băng nói câu chữ luôn nửa vờ nhưng Hắc Khiêm hoàn toàn hiểu được.

-Hừm, đám đó rõ ràng là của bọn Long Kỳ, ký hiệu ở trên cánh tay tôi nhìn chắc chắn không lầm. Nhưng rất lạ... quân bọn chúng, tấn công có tính toán, mưu kế hiểm độc khiến tôi mất đi nửa quân. Xưa nay bang chủ Long Kỳ là một tên luôn dựa vào sức mạnh và vũ khí, không hiểu sao tự nhiên lại có thể lập ra một kế hoạch hoàn hảo như thế. E là... - Hắc Khiêm nhìn cánh tay bị xước một đường của mình.

Băng vẫn như cũ bôi thuốc cho Hắc Khiêm, đầu không ngừng lên: - Ừ - Chuyện này dùng đầu óc một tí là hiểu, bang chủ Long Kỳ hiện vẫn là bang chủ cũ, chưa đổi chức. Gần đây lại hay lán la quen biết rộng với nhiều bang phái mạnh khác, hẳn là đã nhờ người tính toán giùm.

-Nè Yuki, cô nghĩ có thể là ai? Chịu hợp tác với tên bang chủ Long Kỳ ngao kiêu đó hẳn là một tên căm thù chúng ta lắm nhỉ? – Hắc Khiêm nhếch mép cười khinh bỉ. Bang chủ Long Kỳ là một tên kiêu ngạo, trí thông minh có hạn, lời nói ra toàn những lời chảnh hay ho vì vậy nên xưa nay chưa từng có bang nào đồng ý hợp tác với bang Long Kỳ. Họ đều không muốn rước mối phiền vào thân.

-Tôi chỉ dám nghĩ, không dám nói – Băng nhẹ lắc đầu. Cô chưa chắc chắn, chỉ khi có chứng cứ rõ ràng cô mới có thể nói. Băng luôn suy nghĩ kỹ trước khi nói: - Chuyện này tôi sẽ xử lí. Muộn rồi, ngủ đi!

-Nhưng tôi ngủ thế nào? Ngủ ngồi à? – Hắc Khiêm đưa ánh mắt cún con nhìn Băng. ‘Đứng là đồ mặt dày’ -Băng thầm nghĩ. Kuro đã từng trải qua khóa huấn luyện còn kinh khủng hơn thế này, ngủ đứng, ngủ trên cây, ngủ trên đồng lúa,... hắn đã từng vượt qua nói chỉ là ngủ ngồi?

-Đừng nũng nịu! – Băng khẽ cười, Hắc Khiêm ngáy người nhìn cô. Thật lâu rồi không nhìn Băng cười, thật... đẹp.

-Yuki... để tôi dựa vào cô một lúc đi – Kuro đưa đầu mình dựa lên vai Băng. Cô định đẩy ra nhưng không hiểu sao cánh tay đang ở giữa không trung thì dừng lại, hạ xuống. Thôi kệ, chiều hắn lần này vậy...

Ngoài cửa sổ, có một bóng đen biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Âm mưu của Nguyệt Hàm

Đã kể từ một tuần khi Băng, Hắc Khiêm, Nhi và Leo nghỉ học, giờ quay lại trường bỗng có cảm giác khác lạ. Ở trường, Băng có cảm giác cô là một học sinh bình thường, không dính líu liên quan gì đến những bang nhóm xã hội đen, mafia hay mấy thứ tương tự. Băng nghĩ ngờ, có phải cô bước ra khỏi cửa nhà sai cách không mà sao hôm nay số cô nhẹ thế.

-Vương Nghiệt Hàm, cái tên khôn nhà người sao lại ở đây?! – Hắc Khiêm vừa thấy Nghiệt Hàm trong lớp học, lập tức xù lông cấn người.

-Tại sao lại không? Từ giờ tôi là học sinh lớp này, có gì giúp đỡ nhau nha bạn-cùng-lớp! – Nghiệt Hàm nhấn mạnh ba chữ cuối, Hắc Khiêm lập tức giờ nhanh lướt thủ sẵn tư thế. Bang vẫn không hiểu sao Hắc Khiêm lại ghét Nghiệt Hàm đến như vậy.

-A, chào Băng Băng! Lại gặp nhau rồi – Nghiệt Hàm lập tức lơ đẹp Hắc Khiêm, quay qua Băng vẫy vẫy tay. Cô chỉ nhẹ gật đầu coi như đáp trả - Băng Băng à, tôi muốn ngồi cạnh cô. Được không?

-Đư...

-Không, không, không được! Tuyệt đối không được! – Băng chưa nói hết câu Hắc Khiêm đã chen vô. Gì chứ?! Đến cậu, học chung lớp với Băng từ hồi tiểu học đến giờ đã hơn chục năm đi còn chưa được ngồi cạnh cô nói chi đến cái tên mới đến này?! Hắc-tuyệt-đối-không-cho-phép!!!

-Ấy ấy bạn Khiêm! Tôi hỏi Băng Băng chứ không hỏi cậu, ok? Nào Băng, tôi muốn nghe câu trả lời – Nghiệt Hàm tay dứt túi quần, ngao nghể hất cằm nhìn Hắc Khiêm rồi quay qua Băng mỉm cười.

-Sao cũng được – Băng thả nhiên buông một câu rồi bỏ về chỗ. Hắc Khiêm và Nghiệt Hàm hai mắt nhìn nhau, một cổ sát khí xung quanh nổi lên.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng chỗ ngồi thần thánh cạnh Băng thuộc về Nghiệt Hàm, Hắc Khiêm ngồi bàn cuối sau hai người. Mặt một mảng âm u nhìn hai tên đang trò chuyện vui vẻ bên trên.

-Yuki, không biết là câu trả lời cho tôi có chưa? – Nghiệt Hàm một tay chống cằm, một tay xoay chiếc bút trên tay băng quơ hời.

-Không vội – Băng vừa viết vừa trả lời, mắt vẫn dán lên bảng. Hôm nay mới là ngày thứ 2, 7 ngày sau mới là hạn chót, cô không cần trả lời vội làm gì.

-Được, tùy cô thôi – Nghiệt Hàm nhún vai – Chiều cô rảnh không? Đi tiệm cà phê với tôi, chộc tức tên Hắc Khiêm chút cho vui

Nghiệt Hàm liếc mắt qua là biết Hắc Khiêm thích Băng nên hấn lợi dụng điểm đó trên chộc tên đó một chút.

-Không – Băng đặt bút xuống, nhìn chằm chằm Nghiệt Hàm nhẩn mặt. Hấn nói như vậy là sao? Chuyện của hấn với Hắc Khiêm thì liên quan gì đến cô?

-Cô đúng là cái gì cũng giỏi trừ chuyện tình cảm mà – Nghiệt Hàm khẽ nhếch mép cười, ngu ngốc - Có cần tôi nói chỉ bí kíp không?

-Kệ tôi! – Băng hất hủi quay trở về bảng và vở của mình, mặc kệ tên nào đó đang cười như điên bên cạnh.

Nghiệt Hàm phát hiện, trên chộc Băng cũng rất thú vị, không tệ nhạt như hấn nghĩ.

---Tan trường---

-Băng, chúng ta đi! – Nghiệt Hàm dọn xong đồng sách vở trên bàn mà từ đầu giờ đến giờ chưa đụng lấy một lần. Băng không nói gì, coi như ngầm đồng ý. Hắc Khiêm ngồi đằng sau nghe lén suốt giờ, cũng biết xơ xơ nội dung trò chuyện mà chủ yếu là Nghiệt Hàm nói.

-Đợi đã, nếu có thể cho tôi đi cùng được không? – Hắc Khiêm chắn trước cửa đi, nhìn Nghiệt Hàm cười một nụ cười “thân thiện”

-Hừm? Được thôi, nếu cậu muốn – Nghiệt Hàm khẽ nhếch mép cười, trong đầu đã có tính toán từ trước.

Buổi đi tiệm cà phê này sẽ thú vị lắm đây a...

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lột bỏ mặt nạ

- Nè... rốt cuộc hai người đến đây làm gì? – Hắc Khiêm cầm ly cà phê trên tay, khuấy khuấy với giọng điệu bức bối.

- Hừm? Chúng tôi làm gì thì có liên quan đến cậu không? – Rồi Nghiệt Hàm quay qua nhân viên đứng kế bên: - Cho tôi 1 ly cà phê đen và một ly cam ép

- Tôi uống cà phê – Băng vội nói trước khi người nhân viên đó rời đi. Nghiệt Hàm nhìn Băng, khẽ lắc đầu thờ dãi: - Ít nhất cô cũng phải ra dáng con gái một chút chứ, tôi đã cố ý gọi cam ép rồi mà.

- Ha, người đứng là không hiểu ý Băng – Hắc Khiêm xen vô. Nghiệt Hàm lập tức quay qua trừng mắt với hấn. Băng nhìn hai tên như chó vói mềo trước mặt, làm lơ gọi điện bàn chuyện với Nhi.

Nghiệt Hàm thấy vậy, liền tóm lấy chiếc điện thoại trên tay Băng, bấm bấm một hồi rồi ngẩng lên cười khi nhìn khuôn mặt của Băng ngày một đen dần.

- Đây là số điện thoại của tôi, nếu tôi gọi trong vòng 3 giây nhất định phải bắt máy. Nếu không chuyện trao đổi kia, chấm dứt luôn đi! – Nghiệt Hàm cao lãnh nhếch mép cười, giơ chiếc điện thoại trước mặt Băng. Hẳn biết là cô rất quan tâm về người đã sinh ra mình a.

- Nghĩ Băng sẽ dễ dàng nghe lời người v... - Hắc Khiêm lại lăm mồm chen vô, Băng đã cắt lời: - Được, nếu tôi bận sẽ gọi lại sau.

Hắc Khiêm ngoác nhìn Băng, kiểu như “Không tin nổi, đây là Băng sao? Trái đất sắp tận thế rồi à? Mặt trời mọc ở đằng Tây ư? Chuyện quái gì vừa xảy ra trước mặt tôi vậy nè???”

- Vậy quyết định thế đi! – Nghiệt Hàm cười hài lòng, nhìn qua phía Hắc Khiêm nháy mắt một cái làm hắn tức sôi bụng. Sao Băng lạ thế nhỉ? Hình như hắn có nói về cái trao đổi gì đó...

Hiện tại 3 người bọn họ, theo một lý lẽ nào đó thì họ là kẻ thù của nhau. Để tranh dành ngôi vị, người muốn lên ngôi phải tiêu diệt hai người còn lại. Mà Boos từ lâu đã thay đổi luật này, chỉ cần ai có thể khiến cho những người tranh giành ngôi vị cùng mình tâm phục nể phục là thắng. Không từ bất kỳ thủ đoạn nào nhưng không được giết họ vì Boos xưa nay rất chú trọng nhân tài. Nếu có ai bị đối phương giết, kẻ giết người kia sẽ bị tước quyền tranh đoạt.

Việc này, Boos không thông báo cho bất kì ai.

Mà với Nghiệt Hàm, cái chuyện này hắn đã rõ từ lâu. Đối với Băng Băng, Nghiệt Hàm đã sớm nghĩ ra đối sách. Chỉ cần thông tin liên quan đến bố mẹ cô, sẽ khơi dậy cho cô sự tò mò vô hình, dù đó là thông tin giả mạo đi chăng nữa. Đối phó Hắc Khiêm, hắn tạm thời dẹp cậu ra, dù sao trong mắt hắn, cậu chỉ là một tên nóng tính, dễ dễ lộ cảm xúc, không không chế được bản thân và quá mù quáng vào tình yêu. Người như vậy, hắn không thêm để ý.

Nhưng Băng thì ngược lại, cô giỏi che giấu cảm xúc, thông minh, biết suy nghĩ, tính toán chi li. Hắn đánh giá rất cao về Băng. Một người như vậy, rất đe dọa đến vị trí của hắn. Cần phải thu phục dưới trướng trước!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Trở mặt...

Hôm nay, tại nhà Băng Băng xuất hiện một tên trời đánh không biết từ đâu chui ra. Tên đó đeo khẩu trang, trùm mũ kín mít lấp ló trước cửa nhà cô. Băng đã sớm biết từ lâu nhưng vẫn cố tình không để ý để xem mục đích của hắn là gì. Đối với những tên trộm nghiệp dư, theo dõi mà không biết dấu mình như thế này, Băng tỏ vẻ cô lười cảnh giác với hắn.

Đúng lúc hôm nay Nhi vắng nhà, Leo đi chơi, mình cô ở nhà nên cũng rất thoải mái, không muốn chỉ vì một tên trộm cắp vặt làm mất nhã hứng của mình.

Nhưng tên đó nào có chịu yên thân, lén lút thám thính trước cửa nhà cô sau, lại bắt đầu dùng cái gì đó phá khóa cửa vào nhà.

Đến lúc này thì Băng không thể lơ đi con mèo nhỏ này được nữa, cô đi ra mở cửa, đúng lúc bắt gặp hắn vừa cạy khóa xong, định mở cửa đi vào.

- A...

Băng nhú mày. Không nói lời nào định đá người trước mặt một phát thì tên đó luống cuống tay chân, giọng ập ừ nói:

- Băng Băng tỷ tỷ...

Sau khi nghe giọng nói đó, cô ngay lập tức khựng người lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm người trước mặt như muốn xác định thân phận đối phương.

Như hiểu được ý nghĩ của Băng Băng, tên đó chậm rãi cõ mũ và khẩu trang ra, để lộ khuôn mặt thiếu nữ nhỏ nhắn trắng trẻo như bánh bao.

Không nói hai lời, Băng liền kéo nàng vào nhà, đóng cửa rầm một cái.

Bất kể là ai cũng có nhược điểm của bản thân, Băng Băng cô cũng không ngoại lệ. Nhược điểm trí mạng của cô chính là con nhỏ ngốc trước mặt này.

Hàn Linh Thảo, em gái ruột của cô. Một con bé yếu ớt, ngu ngốc, không được một cái tích sự gì.

Từ khi cô có kí ức, con bé này đã ở cạnh cô rồi.

Cô chịu khó chăm nom nó khoảng vài tháng, rồi sau đó cho nó làm con nuôi tại một gia đình tốt bụng, khá giả. Khi đó Linh Thảo mới tròn 3 tuổi, không hiểu chuyện. Còn cô khi đó đã 7 tuổi, nhận thức được việc mình không thể đem theo con bé kẻ bên người, đành dứt khoát cắt đứt mối quan hệ ruột

thịt này.

Linh Thảo có ngoại hình 8-9 phần mười giống cô nhưng trông có vẻ hiền lành, đáng yêu hơn. Nhỏ có thân hình nhỏ con, da trắng hồng, tóc dài buộc hai bên trông dễ thương hết sức.

Không ngờ con bé còn có thể lần mò được đến đây. Lần cuối cô thấy nhỏ đã là từ mấy năm trước, khi đó con bé còn chưa có thể tự đi bằng hai chân.

Bây giờ hiện tại cô đã có vị trí vững chắc trong giới, không kẻ nào gặp cô mà không gọi một tiếng “Yuki đại tỷ”. Nhận con bé về ở cùng cũng không thành vấn đề nhưng vẫn có một số kẻ ngấm ngầm thêm muốn địa vị của cô, mưu toan ám sát, bất kể mọi lúc đều không thể không đề phòng.

Con bé này vừa yếu đuối, ngu ngốc, lại dễ tin người, khẳng định nếu ở trong cái giới này xác định không sống nổi quá một hôm.

- Thảo, sao lại đến đây?

- Tỷ Tỷ, nhà ba mẹ em... bị bọn chúng đốt rồi ạ... ba mẹ... đã bị... chúng... giết rồi... hức – Trong phòng, từng tiếng khóc ngắt quãng vang lên.

Mắt Băng tối sầm, gia đình đó đối xử với cô rất tốt, cô đã coi họ là người nhà của mình mà trân trọng. Thế mà có kẻ dám...

Băng im lặng không nói gì nghe cô bé kể tiếp.

- Hôm đấy... em ra chợ... mua một ít đồ ăn về làm bữa trưa,... lúc về... thì... thấy nhà đã... hức... bị đốt cháy, ba mẹ... bị treo trên cây,... tay chân rã thân... hức... máu chảy đầm đìa... hức... Trên ngực ba mẹ... đều cắm một lá cờ nhỏ màu đỏ... hức... hình đầu lâu...

Lá cờ hình đầu lâu đỏ!

Bàn tay Băng siết chặt, ngón tay găm vào da thịt tựa hồ như găm chảy máu.

Đó là biểu tượng bang Huyết Ma của Nghiệt Hàm!

Hắn... không ngờ dám trở mặt với cô!

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cuồng si yêu em

Cô không nói gì, lặng thinh rút điện thoại ra, gọi cho Hắc Khiêm. Dù là Nghiệt Hàm hắn cố tình hay vô ý hại trúng phải nhà cha mẹ cô nhưng nợ máu phải trả bằng máu, chuyện này không thể cứ thế cho qua được. Cô là một con người thù dai mà.

Hắc Khiêm lúc này đang ngậm dấm chua, bực tức lôi điện thoại ra, không thèm nhìn màn hình mà quát:

- Ai đó?! Đang lúc bồn thiếu gia đang tức mà dám quấy nhiễu!

Băng Băng bình tĩnh trả lời, sắc mặt không đổi nhưng lạnh lẽo hơn vài phần, giọng nói cũng có chút sắc bén hơn:

- Là tôi.

- A...

Hắc Khiêm hoàn hồn, liếc nhìn màn hình, dụi dụi mắt nhìn không lầm hai chữ “Hàn Băng – Yuri” trên màn hình, đơ ra mấy chốc. Thôi chết, ăn shit rồi...

- Aa... Yuri ấy à? Ờ ờ vừa nãy tại tui bực bội quá cho nên không để ý là bà gọi đến!!!! Bà... bà...

- Im! – Cô nói.

- Vâng! Nữ vương có gì giao phó?!

- Đem quân đến Huyết Ma, ngay!

- Ồ??? Huyết Ma? Bang Huyết Ma của tên Nghiệt Hàm ấy hả? Sao v...

Hắn còn chưa kịp nói xong đã nghe một chàng tút dài... hắn gãi gãi đầu khó hiểu, sao vậy nhỉ? Chẳng lẽ... tên khốn đó và Băng Băng cạch mặt nhau rồi hả? Nghĩ đến đây, Hắc Khiêm không khỏi mỉm cười ranh ma, kakaka, vậy thì phải điều quân mạnh nhất đến góp vui với Yuri mới được.

Băng để Linh Thảo trong phòng Nhi, còn mình thì đi gọi điện thoại cho hai culi còn lại (là Nhi và Leo.v).

Vẫn như lần gọi với Hắc Khiêm, cô chỉ nói vồn vện có 6 chữ: “Đem quân đến Huyết Ma, ngay!”. Tuy hai người không rõ đầu đuôi sự việc nhưng vẫn làm theo lời cô giao phó vì họ tin chắc cô không bao giờ làm việc gì thừa thãi mà không có lợi ích cho bản thân. Huống hồ bang Huyết Ma lại là một bang nhỏ mới nổi dưới trướng Nghiệt Hàm, họ tùy tiện điều vài ba tên sát thủ trong bang chính là có thể diệt sạch toàn bộ bang Huyết Ma. Với họ, nhiệm vụ này rất E.Z nên cũng không cần công nhiều lắm đã điều được một nhóm nhỏ đến nơi tập hợp.

Nơi tập hợp của cả bọn là ở khu đất hoang phía sau căn cứ bang Huyết Ma, trong đó có các cao thủ do Hắc Khiêm gọi đến, cũng có mấy thanh niên mới gia nhập bang do Nhi và Leo cho đến bổ sung. Trong mắt hai người, trận đấu mà có đích thân Yuri ra tay thì không cần quá nhiều cao thủ làm gì, một mình cô dư sức khiêng cả cái bang rề rách này quảng cho chó gặm.

Cả một đám ăn mặc không đồng đều cùng xông vào khiến bọn bang Huyết Ma ngạc nhiên kinh hãi. May sao có boss đang ở trong bang nên bọn chúng coi như hiểu thắng ra lấy 1 chọi 3 với số lượng quân hùng hậu thế này.

Đến khi cấp báo đến báo cho boss hay tin thì số lượng tên Huyết Ma đã giảm hơn phân nửa.

Nghiệt Hàm mặt mày đen thui đi ra từ tầng hầm dưới đất, quát:

- Dừng tay! Bọn bây thuộc bang phái nào? Sao dám đến đây vô duyên vô cớ đánh bang Huyết Ma?

Mấy tên Huyết Ma thấy boss đã đi ra, nghe theo chỉ thị mà dừng lại. Bọn Băng nghe vậy cũng dừng tay lại theo, chờ mệnh lệnh boss nhà mình.

Băng thấy vậy, rất ung dung mà bước ra.

Nghiệt Hàm kinh ngạc nhìn thiếu nữ người đầy máu tươi trước mặt, không thể tin được:

- Tại sao? – Hắc không ngờ cô lại làm thế. Chẳng lẽ cô vô tâm đến mức không cần biết cha mẹ đẻ của mình là ai sao?

Cô không nói gì, chỉ khẽ cười lạnh. Dù chỉ là thoáng qua, nhưng khi thấy nụ cười mang vài phần chế giễu cùng lạnh lẽo trên khuôn mặt của cô, trái tim hắc bỗng lệch mất một nhịp.

Nếu nụ cười đó mà mang theo vui vẻ và ấm áp thì nó sẽ đẹp đẽ và rực rỡ đến thế nào?

Nghiệt Hàm bất tri bất giác mà nghĩ vậy.

Hắc cũng không ngờ, chỉ một nụ cười lạnh thôi cũng đủ khiến hắc điên đảo như vậy.

Hắc muốn... cô chỉ cười với một mình hắc mà thôi.

Trong lúc Nghiệt Hàm thờ thần thờ quỷ thì Băng rất không nề tình mà diệt sạch toàn bộ thành viên bang Huyết Ma chỉ trừ Nghiệt Hàm vẫn đứng trơ trọi ở đây giữa một đám thi thể và máu. Đến khi hắc hoàn hồn thì Băng cùng đàn em đã kéo nhau trở về.

Trên miệng bỗng treo một nụ cười lưu manh.

Băng, em đã làm một việc sai lầm nhất trong đời em, đó chính là để anh nhìn thấy nụ cười của em.

Anh muốn nhốt em ở một nơi không ai có thể thấy hay với tới, ánh mắt của em chỉ nhìn anh và một mình anh, ngoài ra không còn kẻ nào khác.

Nụ cười này của em, chỉ được để anh nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tomboy Lạnh Lùng - Băng Giá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.